

RA NGÀY CHỦ NHẬT

thiếu nhi

TUẦN BÁO CỦA THIẾU NHI VIỆT NAM

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG. Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tọa soạn: 159 Thiệu Trị (Phủ Nhượng) — Saigon



8

trần ngập bãi vớ
dặc sắc

Hộp thư

(Nhật Tiến trả lời những thư đã nhận được tính đến ngày 23-9-71)

Ông VŨ BẢO KHÁNH (Saigon)
Đa tạ sự cộng tác quý báu của ông. Bài sẽ đăng. Xin ông cứ gửi tiếp.

Hai cháu NGUYỄN SĨ TÙNG.
Rất vui sướng nhận hai cháu vào Gia đình Thiếu Nhi. Bài của hai cháu đã chuyển vào mục dự thi.

Em TRẦN PHÚ DŨNG.— Bài của em tòa soạn đang đọc. Em nên trao đổi thêm bằng cách đọc thêm các tác phẩm của Khái Hưng, Nhất Linh, Thạch Lam...v.v... nhé.

Nhận tin chung cho các em yêu cầu mở mục Tìm bạn bốn phương.— Tòa soạn rất tiếc không thể chiều ý các em được vì mục này không hợp với tôn chỉ của báo Thiếu Nhi.

Em KIM PHƯỢNG (Gia Định)
Bài dự thi nào cũng được đánh số theo thứ tự. Bài luận hay nhất lớp phải gửi bản chính về tòa soạn kèm theo ảnh 4x6cm.

Em NGUYỄN NAM (Saigon) Vẽ tranh vẽ của em tòa soạn đã trả lời trong số báo trước rồi, em chịu khó theo dõi nhé. Các số Thiếu Nhi đặc biệt sắp tới là: Số Giáng Sinh và số TẾT. Em có thể sửa soạn bài ngay từ bây giờ.

Cháu TRẦN VĂN SƠN (Bồ Đề Saigon).— Đề nghị của cháu chỉ đăng toàn các bài về khoa học khó thực hiện. Từ báo sẽ trở nên khô khan và không thích hợp với đa số. Chủ trương của tòa soạn là cố giữ sự điều hòa giữa văn nghệ, khoa học, giải trí và giáo dục để đáp ứng nhu cầu của đa số các em Thiếu Nhi nam và nữ.

Cháu TRƯƠNG THỊ NGỌC DUNG (Saigon) Cháu đi giặt giũ nhà ở Ngàn Thôn, mà Ngàn Thôn với Thiếu Nhi thì như một nhà, vậy cũng là chỗ quen «lớn» từ trước rồi. Đề nghị mở rộng 2 trang MHN và đăng lại bài dự thi lên đã thực hiện như cháu thấy. Sáng tác nào tới chủ đề em hẳn ra mục truyện ngắn bên ngoài, và không giới hạn số trang. Vậy cháu cứ gửi bài về nhé. Mến.

Cháu TRẦN THỊ MỸ DUNG (Chợ Lớn) Vì bài của cháu không ghi rõ là tác phẩm dự thi nên tòa soạn xếp lạc qua phần bài vở chọn đăng thường xuyên. Đến khi nhận được thư của cháu thì báo đã in xong mất rồi. Đành chịu vậy. Muốn tới thăm tòa soạn, cháu đi đường Trương Minh Giảng xuống công xe lửa số 6, độ 20m thì rẽ tay phải, đó là đường Thiệu Trị. Đã gửi báo và sách cho cháu. Các bài dự thi của cháu đã nhận đủ.

Cháu NGÔ MINH MÃN (Biên Hòa) Gửi thư báo đảm bảo tốt, không phiền phức gì. Nhưng thư thường cũng không thất lạc đâu. Đã gửi báo cho cháu rồi, các bài khác, tòa soạn đang xem. Cháu chăm chỉ lên.

Cháu THU NGÀ (Gia Định)
Đến lúc nhận được thư của cháu, chú mới nghĩ đến cái sự «đi» đi xa có thể làm những gia đình kiêu, không muốn có hiện diện. Cháu có thể căn cứ vào cùng một nguyên tắc để vẽ «đi» thành con vật khác như con vật chà hạn. Đồng ý không?

Cháu THÁI HUY THẠCH (Tam Kỳ). Sẽ dành riêng một trang thơ cho các cháu. Cuộc thi sáng tác sẽ thu ngắn thời hạn hơn là dự định để các cháu khỏi chờ đợi lâu. Tuổi tác không thành vấn đề. Công việc mới là đáng kể, phải không cháu. Bài của cháu đã chuyển qua tòa soạn để tuyển lựa.

Hai cháu TRÚC LAM, TRÚC SON (Tam Kỳ): Hoàn thành sự cố đồng của các cháu cho Thiếu Nhi Gia đình TN đã thành lập như cháu đề nghị. Mục A là chưa thể thực hiện vì đất nhà quá chật hẹp và lịch thức đó tương tự như mục tìm bạn bốn phương thiếu lành mạnh, tòa soạn còn e ngại khi chưa có sáng kiến nào làm cho hoàn hảo hơn, các cháu vui lòng nhé.

Em THẾ THANH.— (TVĐ Tứ Thương Đà Vú) Tranh đồ vẽ tục ngữ rất nên có. Em cứ gửi đi, nếu hay sẽ tặng cho Khu Giải Trí đề nghị gần 2 chữ TN trước bút hiệu có thể thực hiện nhưng hãy chờ cho sinh hoạt Gia Đình TN phong phú đã. Hình thức có thể nội dung yếu tố thì «quê» lắm đấy nhé. Bài gửi tòa soạn, em phải gửi đủ, còn khi đăng, tòa soạn sẽ bỏ câu kết như em đề. Nhưng lối chơi này, sự các em TN hứa đủ khả năng để tham dự cho xuất sắc. Không biết rồi có hân húng không?

Em TRƯƠNG CHINH (TVĐ. Tứ Thương Đà Vú) Điều kiện gia nhập đã đăng rồi. Anh đang soạn loạt bài hướng dẫn các em sáng tác dành cho Gia đình Thiếu Nhi. Em chịu khó chờ nhé.

Cháu ĐỖ XUÂN HỘI (Đà Lạt)
Rất tiếc là khi nhận được bài Trung

Thu của cháu thì tòa soạn đã soạn đã bài và đã giao nhà in in loạt.

Vì vấn đề kỹ thuật bắt buộc tòa soạn phải làm theo lối in này. Như hôm nay (22-9), thì bài số 9 đã đủ, và tòa soạn sắp làm xong số 10. Sáng tác nên ngắn gọn để ưu tiên chọn đăng hơn là dài là thế, bởi đất nhà quá chật. Em thông cảm nhé.

Bé HOA LƯU LY (Nhà Trang)
Truyện dài in cỡ Trăm Hoa, em phải viết cỡ từ 120 đến 150 trang giấy học trò, cỡ chữ lớn quá. Sau đó em phải chép lại thành 02 bản gửi về Bộ Thông Tin xin kiểm duyệt (kèm theo đơn gửi Ông Chánh Sự Vụ sư Phái Hợp Nghệ Thuật, Bộ Thông Tin) ở đây, sau 15 ngày, sẽ hoàn lại cho em 1 bản kèm theo tờ giấy phép. Trong thời gian chờ đợi, em viết thư cho nhà xuất bản (chỉ em tìm ở trong sách đã ra) để thương lượng trước. Trường hợp được in, em sẽ có tác quyền số 2,3 chục ngàn và 1 số sách để tặng bạn bè (từ 2 đến 5 chục cuốn tùy nhà xuất bản).

Anh NGUYỄN VĂN NĂM (Cần Thơ) Chuyện Bể Phượng và Vách đá chèo leo đúng là tác phẩm đã in. Ngoài ra, cũng còn 15 cuốn khác. Các cuốn này, anh có thể nhờ hiệu sách ở Cần Thơ đặt mua gùm. Tôi chỉ có một bút hiệu thôi, anh ạ.

Cháu NGUYỄN KHÁNH LÊ (Gia Định) Đã sửa chữa sai lầm đó. Tòa soạn hoan nghênh sự cố gắng của cháu cho Thiếu Nhi. Chính nhờ những nỗ lực ấy mà tờ báo có thể tồn tại được lâu dài đó em ạ.

Em ký tên không rõ (Gia Định).— Bài chọn đăng không giới hạn nhiều ít mà tùy theo hay hoặc dở. Bài viết cảm động cũng hay chứ sao. Tòa soạn còn đủ từ số 1 em ạ.

Cháu CÔNG HUYỀN TÔN NỮ QUÝ HUƠNG (Đà Nẵng) Gia đình Thiếu Nhi không phải là một thi Văn Đoàn có nội qui, có lệ luật gò bó sự sáng tác của các cháu, nhưng chỉ là một sự tập hợp rộng rãi để cùng theo đuổi những mục tiêu phục vụ cho xã hội Thiếu Nhi. Cháu đừng lo, vì chính chú cũng không thích bất cứ một sự gò bó nào làm cho ngòi bút của mình mất tính chất độc lập đi. Cháu yên tâm chứ?

Em HPNTB (Saigon) Bài em viết trên giấy 21 x 27 cũng được. Nhưng tối đa 5 trang thôi đấy nhé.

Em BIÊN HOANG VU (Nhà Trang) Em hồn nhiên và sáng suốt như vậy thực chẳng phù hợp với cái tên chắt rạo. Phương pháp dự thi đã làm tăng độ giá cho TN của em, làm anh phục lắm. Đã gửi các số cũ cho em rồi. Đã chuyển bài của em qua Vườn Hươg Mến.

thiếu nhi

Năm thứ nhất — 56 B

Ra ngày 3-10-1971

Giá mỗi số 40đ.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC RA NGÀY CHỦ NHẬT

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận) — SAIGON

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Saigon-Điện thoại: 20.348

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Một độc giả Thiếu Nhi đã viết cho chúng tôi đại ý như sau: ở trường, thầy giáo dạy phải cố gắng học hành, nhưng cháu được biết cha cháu khi nhỏ học lúc nào cũng đang đầu lúp mà nay gia đình cháu sống lên đến, thiếu thốn mọi mặt, còn chú Thành bạn cùng lớp của ba cháu, lúc trước, học ít chơi nhiều, bây giờ lại nhà cao cửa rộng, xe cộ lộng lẫy, cả nhà ăn sung mặc sướng, thế bác chủ nhiệm nghĩ hộ cháu xem sự học có cần thiết không? Học để làm gì? Không học cũng thành công kia mà!

Các em thân mến,

Trước khi bàn đến những nguyên nhân tạo nên thành công, chúng ta hãy nhìn qua trường hợp của chú Thành. Chú Thành khi nhỏ học ít chơi nhiều, nhưng biết đầu sau đó chú Thành đã cố gắng học hành hoặc khi ra đời chú Thành lại học hỏi thêm nhiều điều thực dụng mà nhà trường đã không dạy. Cũng có thể chú Thành sau này cũng có nhiều đức tính mà là người chủ, như tiếng nói, cần kiệm, nghị lực hoặc có tài năng.

Ông Winston Churchill, thủ tướng lừng danh của Anh quốc khi nhỏ học hành cũng rất kém, nhưng sau đó ông cố gắng học hỏi trở thành một nhà chính trị đại tài, một nhà trước tác uyên thâm.

Giữa hai người nhiều điểm khác giống nhau, người học khá là người đã thành công, đi đến đầu, cũng được người ta quý trọng hơn.

Chắc các em cũng đồng ý với tôi, một người chỉ làm nên ở một vài điểm như tiền bạc hoặc chức phận, nhưng đầu óc lại trống rỗng, tâm hồn thì thấp kém, sức khỏe cũng không có thì đầu phải là người thành công. Chắc các em không bao giờ ước muốn trở nên con người như vậy.

Tiền bạc và chức phận có thể giúp ích chúng ta tìm hạnh phúc, nhưng không phải lúc nào bề bề có tiền, có chức tước ta được sống sung sướng.

Một người đã đạt được tất cả sự ước muốn về đời sống mà không giúp ích gì cho những xung quanh không phải là thành công.

Em ạ, sự thành công trên đời phải tùy thuộc nhiều điều kiện như sức khỏe, tài năng, học vấn, chí khí, hoàn cảnh.

Sức khỏe là điều kiện chính của mọi thành công.





Một cháu gái ở Rệp đã nói:
Cố sức khỏe là cố hy vọng.
Cố hy vọng là cố tất cả.

Em nhớ nghĩ một người đã học ở ngoại quốc đã thành tài, đã tốt nghiệp kỹ sư, bác sĩ, thực sư nhưng khi về quê trong người chỉ còn một là phù, hay là một ông chủ ngân hàng to nhất xứ mà nay đau mắt đom đóm còn là người thành công. Kể thành công ở đây là Thân Chết vậy. Một người có tất cả tiền tài cũng như danh vọng, nhưng không có sức khỏe thì đời là như vớt dùi, người đó không được hưởng gì cả, không giúp ích được ai lại còn làm phiền bao nhiêu người xung quanh.

Trong báo Thiếu Nhi số vừa qua, ông Tế Xuyên có ghi lại cuộc đời đầy nghị lực của ông Bạch Thái Bưởi xuất thân làm «bồi» nhờ cố gắng mà lên đến địa vị một chủ hàng tàu lớn trên 50 chiếc, tranh thương thành công với người ngoại quốc. Ông đã thắng những trò ngụy quỷ gớm, nhờ chí khí.

Nói đến chí khí tức là nói đến ý chí và khí khái, nói đến nỗ lực, nói đến sự cố gắng không ngừng để đạt được cái mà mình mong muốn.

Trên đời này biết bao người khi sinh ra bị tật nguyền, nghèo nàn, nhưng nhờ nghị lực, sự bền chí hay nói dễ hiểu hơn nhờ cố gắng khắc phục số phận đen tối của mình và trở nên con người hữu dụng.

Ông N. SÄCKE BAUT có nói: Muốn thành công những mưu tính lớn phải có ba điều: «Cứ đầu lĩnh như băng, con tim nóng như lửa, bàn tay cứng như sắt» và ông Waterson cũng nói: Không phải luôn Muốn là được, nhưng nhiều khi, không được là tại vì không muốn.

Các em thân mến,

Các em hãy cố gắng học tập vì sự học rất cần thiết, các em cũng cần rèn giũa sức khỏe, tập luyện ý chí, các em chắc chắn sẽ có nhiều hy vọng để thành công.

Tôi mượn câu nói dưới đây của ông Nguyễn Bá Học để kết thúc câu chuyện của tôi hôm nay:

«Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi,
Mà khó vì lòng người ngại núi e sông»

Thân mến

NGUYỄN-HÙNG-TRƯỜNG

ĐỌC VÀ CỒ ĐỘNG CHO NHIỀU EM ĐỌC

Tuần báo THIẾU NHI

là góp phần vào sự giáo dục, giúp ích xứ sở,
đồng thời làm cho tờ báo của các em được
sống lâu dài.



VÀ N tinh dậy lúc trời xẩm tối. Mưa rả rích. Cuối giường, thằng Tùng nằm ngủ miên man. Chân nó vẫn còn mang giày. Tay nắm hờ con búp bê nhỏ xiu. Một cơn gió lạnh lạnh lùa vào phòng. Mấy sợi tóc tơ của Tùng bay phơ phất. Hai riềm mi đen dài cong vút. Thỉnh thoảng nó nhếch miệng cười vu vơ trong giấc mộng.

..

Hồi chiều hai mẹ con đi mua đồ chơi trung thu cho Tùng. La cà khắp các phố. Vân mới mua cho con được một chú búp bê nhỏ. Nàng còn định dẫn nó đi mua đèn. Xong sẽ lên hàng Buồm mua thêm hộp kẹo. Để tối cho nó hầy cổ. Và mua cho mình một cân bánh dẻo. Nàng dự định sẽ kê bộ salon mây ra cạnh bệ non bộ. Chỗ ấy được trông thấy trắng trẻo nhất. Đùng lúc trăng bắt đầu mọc. Vân và chồng sẽ ra mở hộp bánh, pha trà thưởng trăng. Nàng sẽ kê cho Tùng bộ bàn ghế nhỏ xiu của nó ra giữa sân và hộp kẹo là của riêng nó. Vân sẽ cho nó mượn cái khay để nó bầy cỗ. Có lẽ phải mua cho nó bộ ấm chén bằng nhựa nữa. Ngoài ra, Vân sẽ cho nó mượn cái hộp bích qui đựng đồ khâu của nàng để nó làm bàn thờ. Còn cái đèn mà nàng sắp mua đây thì sẽ treo trên cánh ngáu. Thằng Tùng quay mặt về phía ấy. Chắc nó thích đèn hơn trăng. Má vợ chồng nàng thì thích trăng hơn đèn. Đêm nay, Vân sẽ rủ chồng thức thật khuya để xem trăng có bị gấu ăn không.

Vân dẫn con đi khắp các hiệu đèn Trung thu. Nào là đèn kéo quân to, có tua chung quanh với đoàn quân bên trong cứ chạy xuôi rồi chạy ngược. Nào là đèn lồng kiểu Trung

Hoa cổ, treo trên cửa hiệu khách lớn. Rồi đèn con bướm, đèn tàu bay, đèn xếp... Thằng bé cứ ngáy người nhìn. Nhiều lúc Vân phải lôi nó đi. Chung quanh nó là một rừng đèn đủ màu sắc. Nó bước theo mẹ mà mắt đã bị đắm đèn thu hút.

Vân muốn chọn cho con một cái đèn ông sao thật to. Vì to, nó sẽ không vác đi chơi được,

không sợ bị cháy, rách. Nàng sẽ treo lên cây ngáu từ chiều. Thằng bé chắc chỉ quanh quẩn bên cái đèn, khỏi chạy ra ngõ nhập bọn với lũ bạn nó, lũ bạn có những thằng trông hung hăng và lớn hơn nó nhiều. Vân tránh không muốn vì bệnh con mà mất lòng hàng xóm thành ra rất ngại có chuyện xích mích giữa lũ trẻ, nên nàng muốn thằng bé chỉ chơi ở trong nhà. Với cái đèn to, chắc nó cũng thích lắm.

Rồi ngày mai, hết tết, Vân sẽ đem cái đèn đó vào phòng khách treo lên tường để che khuất chỗ vừa bị lở bằng bàn tay. Vân đã định đến cuối năm nhân dịp quét vôi mới sửa luôn thể.

Vân bảo con :

— Tùng ơi, mẹ mua cho con cái đèn này nhé, đèn to nhé. Con có thích không ?

Nhưng thằng bé không thích. Nó đang mân mê cái đầu sư tử có bờm trắng như bông. Cái mõm rộng mở ra ngậm lại. Nó đã trông thấy thằng Lộc bạn láng giềng của nó đội cái đầu sư tử giống cái này. Thằng Lộc vừa chạy, vừa nhảy, đầu lắc lư, mõm hét :

— Lùng tùng xoè, lùng tùng xoè.

Tùng háo hức :

— Mẹ ơi ! Mua cho Tùng cái đầu sư tử này đi. Thằng Lộc nó mua. Tùng cũng mua

như nó.

Vấn dò danh :

— Tùng đốt lăm. Dầu sư tử bỏ, mà mua mới chán. Để mẹ mua cho cái đèn ông sao to này.

Nhưng thằng Tùng háng hai :

— Tùng thích bé, Tùng thích mới chán. Mẹ mua cho Tùng đèn sư tử này đi.

Vấn cầu :

— Thôi, không mua đèn ông sao thì thôi, Mẹ ghét sư tử.

Thằng bé tìm lấy áo mẹ phụng phịu.

Bà chủ hàng muốn lăm được cái dầu sư tử nhiều tiền hơn lăm góp :

— Thôi! là chiều cậu ấy mà. Chỉ đắt hơn một tí có là bao.

Vấn thấy tung tức ở cổ. Trong một giây nàng thoáng nghĩ đến bộ quần áo lăm thường nàng mặc, có lẽ bà ta đã nghĩ rằng vì tiền mà nàng kỳ kèo với con như vậy. Vấn muốn tỏ cho bà ta biết nàng không mua dầu sư tử cho con nàng vì nàng sợ nó là cả khắp xóm chứ không phải vì tiếc tiền.

Nàng nhìn thẳng vào bà ta, trên mặt bà có một nét cười đầy vẻ ngạo mạn. Vấn càng bực mình hết hăm :

— Bao nhiêu cái dầu sư tử.

Bà chủ vẫn cười :

— Thưa bà tám chục.

Vấn mở ví lấy tiền mua liền. Rồi vẫn dắt con trở ra, nàng vừa dẫn giọng bảo con nhưng cốt ý để cho người đàn bà nghe :

— Mua rồi thì cấm chạy ra đường đấy nhé!

Bà đến ngoài Vấn lại thấy bực mình thêm. Thực ra cái dầu sư tử chỉ đáng giá năm chục là cùng, vậy mà nàng đã chịu mua đắt quá. Lúc tức lên, Vấn chỉ muốn tỏ cho bà chủ hàng biết là nàng có nhiều tiền. Nhưng bấy giờ, nàng thấy mình thật vô lý. Tự nhiên mất không mấy chục. Mà có lẽ mẹ chủ hàng còn cười cho mình là trẻ con, đã bị họ nói khích.

Nhìn cái dầu sư tử trong tay con, Vấn thấy dự tính của mình trong buổi đi sắm đồ chơi cho con đã mất cả ý nghĩa. Chỉ tại thằng Tùng rắc rối. Nếu biết thế nàng đã chọn dầu sư tử cho nó trước, để nó đòi mới được thì sau nó sẽ đòi mãi. Vấn ghét tính đòi hỏi của trẻ con. Nàng không muốn mình thua con trong bất kỳ trường hợp nào. Nhiều lần sắp đi chơi, nàng đã định bụng sẽ cho nó cùng đi. Nhưng nó lại đòi đi. Thế là nàng nhất định

bắt nó ở nhà. Vấn không muốn bị ai sai khiến.

Sự bực bội cứ tăng dần khiến Vấn không còn thấy hứng thú dẫn con đi sắm tết nữa. Vấn gọi xe trở về.

Đến nhà, nàng vào thẳng giường. Con bé ở quần áo chỉnh tề chờ sẵn :

— Thưa mẹ, xin phép mẹ cho con về thăm em con một lúc.

Vấn quát :

— Về! Người ta bán mà về gì! Đứng có rúc rỏ!

Con bé sợ sệt lùi xuống nhà.

Thật ra, chiều nay nàng không hận gì cả. Hai vợ chồng đã bảo nhau cùng buổi sáng đi chiều đi chơi.

Tùng thấy mẹ giận lên lên đến chân mẹ đứng im thin thít. Nó muốn chụp cái dầu sư tử lên đầu, soi vào tấm gương kia lăm. Nhưng nó thấy sợ sợ thế nào ấy. Nó không hiểu tại sao mẹ nó lại giận dữ như thế. Nhưng mang máng, nó nghĩ rằng có lẽ vì nó.

Gắt xong, Vấn đã thấy lòng dịu dịu, nàng hề mắt nhìn thấy con cứ soi vào gương rồi lại nhìn mình thì cũng thương hại. Thằng bé chả có đồ chơi gì. Hôm nay nhân vậy được lương sớm, hai vợ chồng đã dành riêng ra một

món để mua đồ chơi cho con. Nàng đã định sẽ hết sức chiều con cho ngày vui của nó được hoàn toàn. Thế mà lại giận nó. Nàng ân hận về tính nóng nảy của mình. Nhưng chả lẽ lại làm lành. Như thế lần sau nó không sợ nữa. Vấn nằm quay vào trong rồi nghĩ quên mất.

..

Bây giờ nhớ lại, Vấn nao nao thương con. Nàng sợ sẽ nặng đầu nó lên kể gỏi vào cho nó, rồi Vấn bước xuống đất. Cái dầu sư tử lần lóc bên cạnh đôi guốc của nàng. Vấn cúi nhặt lên đặt vào cạnh con.

Vấn lên tiếng gọi bé ở. Không có tiếng đáp. Nàng đi khắp nhà tìm nó. Nhưng không thấy đâu cả. Cuối cùng, Vấn leo lên căn gác xếp đồ đạc. Trong hòng tối lò mờ, con bé nằm co quắp. Mắt còn ngân nước mắt. Thỉnh thoảng nó lại nức lên hai vai gầy rung nhẹ ư. Tay nó nắm một gỏi bọc bằng cái khăn mùi soa cũ. Vấn sẽ gỡ lấy cái gỏi mở ra xem. Trong có mấy con gióng xanh đỏ bằng bột và một cái đèn xếp nhỏ xin bằng bàn tay. Bây giờ Vấn mới



cho ra rằng một hôm đã lâu, Vân hứa trung thu sẽ cho nó về thăm em nó. Có lẽ vì thế mà con sẽ dành tiền để mua đồ chơi cho em. Bà mẹ nó đã chết cả. Chị em nó ở với bác. Bác nó cho nó đi làm với Vân rồi hàng tháng đến nhà lương nói là đồ nuôi em nó. Nhưng có lẽ em nó không được sung sướng. Vì có một lần đến tỉnh lương bác nó dẫn em nó theo, nâng bé trông cũng có vẻ thông minh nhưng lần đầu. Nó ngơ ngác nhìn Vân rồi ôm lấy chị nó. Lúc về, thằng bé khỏe tươi tắn. Bác nó lì mặt, thằng bé với nín bặt, theo sau bà ta. Cả ngày hôm ấy, chị nó ngơ ngẩn.

Vì thế, Vân hứa tết trung thu sẽ cho nó về thăm em.

Thằng bé chiều nay chắc buồn lắm. Ngoài đường, đứa nào cũng có đồ chơi cầm tay. Còn nó, chắc không có. Vân nghĩ đến đôi mắt với vôi của nó, nàng thoáng nhớ một cái tết trung thu năm vào của chính mình. Đã xa lắm. Từ năm nàng mới tám tuổi. Đạo ấy, vì cha mẹ làm ăn khó khăn nên cô nàng nuôi đồ cho một cháu giúp anh chị. Hôm tết trung thu cô chủ đem các em đi suốt buổi chiều. Sớm tối cũng chưa về. Ngoài đường, trẻ con đi lại tập nập. Cô đưa đi một mình tay cầm đèn. Cô đưa nững nín đánh đu dưới tay mẹ. Một lát, cô chủ Vân về, các em nàng chạy xuống xe đứa nào cũng có đồ chơi khoe rồi rít. Lúc cô Vân xuống, bà mới ở đồ đưa cho Vân mấy cái kẹo:

— Đây, phần mày. Mày thì cho kẹo mà ăn. Đồ chơi rồi lại làm hỏng chữ gì.

Vân li nhí cảm ơn, cầm mấy cái kẹo rồi ra cổng. Tuy con nhỏ, Vân đã cảm thấy sự lạc lõng của Vân trong gia đình ấy. Vân gục đầu

vào cánh cổng ngó ra đường. Qua cánh cổng bằng nan sắt, xa xa đường xe lửa mờ dần trong sương chiều. Đã có lần mẹ Vân nói với Vân rằng những chuyến xe về nhà Vân cũng chạy trên con đường này. Vân ước ao sẽ có chuyến xe lửa qua đây. Rồi một chiếc xe tay sẽ ngừng lại trước cửa. Mẹ Vân bước xuống với những giỏ, những làn lũng cũng. Và ngày mai, Vân sẽ được theo mẹ về chơi với em, cũng trên những chiếc xe lửa vẫn qua lại đây như mọi ngày. Nàng lại sẽ nghĩ thấy thoáng thoáng có mùi bánh mì cốm chà, mùi khói tàu và những mảnh tàn than nhỏ xín dính đầy quần áo. Sự ao ước kéo dài, nhưng vẫn không có cái tàu nào cả. Và rồi Vân buồn ngủ rũ ra, cả trong giấc mơ Vân cũng không gặp mẹ.

Mỗi lần nghĩ lại, Vân còn thấy tủi thân.

Thế mà ngày nay, Vân lại nhún tằm hơn bà cô nàng xưa kia. Nàng nghĩ đến thằng bé. Chắc nó cũng chờ chị nó. Hoặc nó lại thái đi nhặt những cái đèn rách của trẻ con hàng xóm. Hay, cũng như chị, nó đang rúc trong một xô ngũ vôi.

Vân lay con bé. Nó hoảng hốt nhồm dậy nhìn nàng sợ hãi. Nhưng Vân dịu dàng:

— Đây đi, đây sữa soạn mau lên rồi về với em mày.

Lúc con bé lên chào nàng, Vân đưa cho nó cái đầu sư tử:

— Cầm về cho em. Ở nhà chơi với nó, một hồi ra.

Nhìn con bé khuất sau cánh cửa, nàng ôm chặt con vào lòng nghĩ thầm:

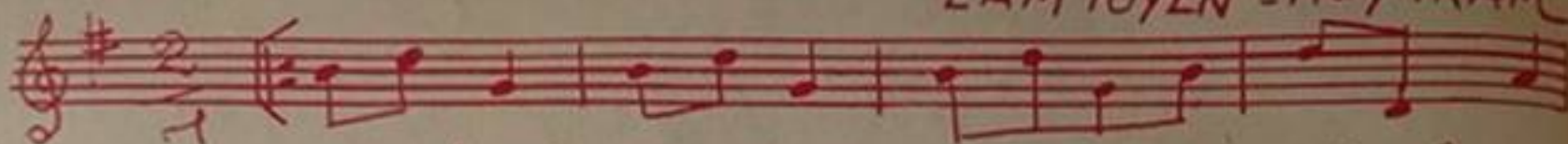
— Lát nữa bố về, mẹ bảo bố dẫn mẹ con mình đi chơi. Rồi mẹ mua cho con kẹo này, âm chèn này, và một cái đầu sư tử khác.

CHÚC BA MÁ NGŨ NGON



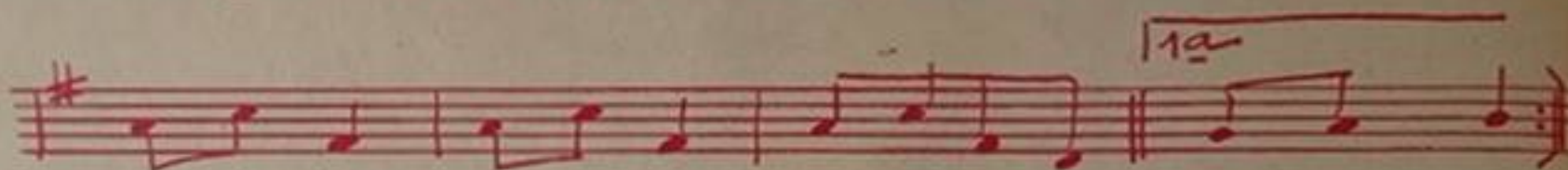
NHỊP NHANG

LÂM TUYỀN - HUY TRÂM

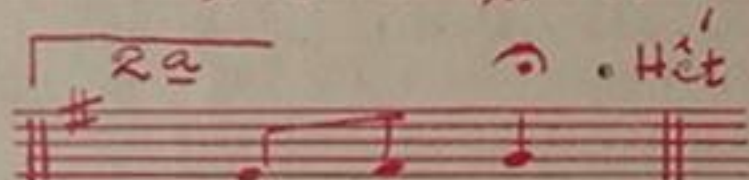


① ĐEM XUỐNG RỒI CON CHÚC MỪNG, CON CHÚC MỪNG BA MÁ NGŨ NGON

② ĐEM XUỐNG RỒI CON CHÚC MỪNG, CON CHÚC MỪNG BA MÁ NGŨ NGON



CON SẼ NĂM KHÔNG KHÓC HỒN KHÔNG PHÁ MŨI NĂM XẼN TỚI SÁNG
MÀ SÁNG TỚI XIN CỎ LỜI XIN CỎ LỜI MỪNG



② NGƯỜI VUI TỚI ...



LÂM TUYỀN và HUY TRÂM
Chân kính tặng Tập Chi
THIẾU NHỊ

SAIGON ngày 5-9-74

Lâm Tuyền
Huy Trâm

Song song với loạt bài EM HỌC NHẠC do Nhạc Sĩ PHẠM ĐỨC HUYỀN và ANH TUYỀN phụ trách, Tuần Báo Thiếu Nhi lại hân hạnh được sự cộng tác quý báu của Nhạc sĩ lão thành LÂM TUYỀN và Thi Sĩ HUY TRÂM qua những bài hát thật ngắn dành riêng cho các em Thiếu Nhi.

Ở đây các em sẽ thấy xuất hiện những bài hát giản dị, vui tươi, trong sáng lồng qua những đề tài hết sức gần gũi với tuổi thơ như CHÚC BA MÁ NGŨ NGON, THƯA BA MÁ CON ĐI HỌC VỀ, MỜI BA MÁ SƠ CƠM. VIẾT NGAY HÀNG, THỜI GIAN QUA MAU, BỊT MẮT BÁT ĐÈ, TÁN HỌC

Thay mặt các em Thiếu Nhi, Tòa soạn xin hết lòng cảm tạ sự cộng tác quý báu của Nhạc sĩ Lâm Tuyền và Thi sĩ Huy Trâm.

THIẾU NHỊ

Vào cuối thế kỷ 18, ông Antoine Lavoisier đã trả lời những câu hỏi này một cách khoa học và rõ ràng.

Ông ta làm thí nghiệm như sau:

Nung thủy ngân dưới nhiệt độ 300°C trong một bình chứa kín. Kết quả là dưới đáy bình chứa hiện ra một đồng bụi màu đỏ (oxít thủy ngân) mà vào thời đó người ta gọi là « đất đỏ ».

Nhờ thí nghiệm trên, ông ta khám phá ra được nhiều điều quan trọng:

1.— Chất oxít thủy ngân cân nặng hơn số lượng thủy ngân đã dùng để đốt.

2.— Khí trời trong bình giảm đi $\frac{1}{5}$ thể tích.

3.— Lửa không thể cháy trong khí còn lại trong bình.

4.— Nếu cho các sinh vật nhỏ vào trong bình chứa khí còn lại, ít phút sau chúng bị chết ngạt.

Do đó ông kết luận:

• Khi bị đốt cháy, thủy ngân đã hấp thụ dưỡng khí (khí oxy) trong khí trời (số dưỡng khí này chiếm khoảng $\frac{1}{5}$ thể tích khí trời) số khí còn lại thiếu dưỡng khí vì khi đốt, lửa không thể cháy trong đó được và nếu thở khí ấy, sinh vật sẽ chết.

• Các yếu tố gây ra hiện tượng cháy (dưỡng khí và nhiên liệu) sẽ tổng hợp với nhau và biến thành các chất mới.

Trong trường hợp đốt cháy thủy ngân, dưỡng khí trong khí trời và chất kim loại (thủy ngân) tổng hợp với nhau để tạo ra chất mới là « đất đỏ » hay là oxít thủy ngân.



Lavoisier làm thí nghiệm nghiên cứu về sự cháy thế con người

HIỆN TƯỢNG cháy ngầm và cháy bùng

Chúng ta thường dùng ngọn lửa để nấu nướng thức ăn, sưởi ấm, soi sáng và làm chạy các động cơ...

Nhưng, lửa là gì? Tại sao gỗ, than, dầu lửa và tất cả các nhiên liệu... cháy? Tại sao khi cháy có hơi nóng tỏa ra?

Giáo sư LÊ XUÂN NHO

Dựa vào công trình của Lavoisier, chúng ta có thể trả lời các câu hỏi làm như thế nào nhân loại trong một thời gian lâu dài, và hiện nay, đang làm thất điên bát đảo trí não của các em thiếu nhi yêu quý có tánh tò mò.

LỬA LÀ GÌ

Lửa là sự biểu lộ mạnh mẽ của một loại phản ứng hóa học do nhiên liệu và khí trời tạo nên.

Chúng ta gọi là phản ứng hóa học vì rằng hai chất (nhiên liệu và dưỡng khí) kết hợp lại nhau thành một hay nhiều chất mới.

Những nhiên liệu thông thường như gỗ, than đá, dầu lửa... chứa



gỗ cháy bởi vì các thành tố chính của nó là than tố và khinh khí kết hợp với dưỡng khí.

nhiều than tố và khinh khí (khí hydro). Khi đốt các nhiên liệu này, dưỡng khí (khí oxy) trong khí trời sẽ kết hợp với khinh khí để cho nước: H_2O dưới hình thức hơi nước và sẽ kết hợp với than tố để cho than khí (khí cacbonic: anhydride carbonique): CO_2 . Những mẫu than tố nung đỏ bay lên trong khí trời giữa các khí nóng do sự cháy tạo ra sẽ rực lên thành ánh sáng của ngọn lửa. Nhiên liệu cháy không toàn vẹn bốc lên như bụi hoàn thành khói.

LÀM SAO NHIÊN LIỆU CHÁY ĐƯỢC?

Cũng như bất cứ một phản ứng hóa học nào khác, sự cháy đòi hỏi



Đề đốt cháy nhiên liệu cần đốt nhiên liệu trong một độ nóng thích hợp.

một điều kiện đặc biệt: tăng sức nóng.

Đề đốt một nhiên liệu, trước hết phải đặt nhiên liệu ấy ở một nhiệt độ thích hợp. Sau khi bén lửa, sự cháy sẽ tự sản xuất ra sức nóng cần thiết để tiếp tục cháy.

TẠI SAO KHI CHÁY CÓ SỨC NÓNG

Dưỡng khí khi kết hợp với các thành tố của nhiên liệu, thì phá hủy các phân tử của nhiên liệu và giải tỏa năng lượng trước kia ràng buộc các nguyên tử lại với nhau. Thường có sự chuyển biến năng lượng thành hơi nóng và nhiệt lượng (ca lô ri).

THÍ NGHIỆM ĐỂ LÀM

Các em thử làm ba cuộc thí nghiệm tương đối đơn giản sau đây để hiểu rõ ràng hơn về hiện tượng cháy.

Thí nghiệm 1.

Gắn đoạn đèn cây nhỏ xít trên một miếng phao (bằng gỗ nhẹ...) rồi thả nổi trên chậu nước và thấp cho cháy.

Lấy cái keo (lọ) thủy tinh thường dùng đựng bánh kẹo (nếu không có thì xài đồ cái ly cối bằng thủy tinh) chụp lấy khúc đèn cây sao cho miệng keo hay ly tiếp giáp kín với mặt nước.

Các em sẽ thấy: khúc đèn cây cháy thêm ít giây rồi tàn dần và tắt ngúm. Cùng lúc đó nước dâng cao lên trong keo hay ly nâng phao đèn cây lên luôn. Nếu để ý các em sẽ thấy nước lên 1/5 chiều cao của keo hay ly có miệng và đáy lớn bằng nhau.

Chúng ta có thể cắt nghĩa cuộc thí nghiệm như sau:

1. Khúc đèn cây bị chụp bằng chiếc keo hay ly vẫn tiếp tục cháy ít giây vì trong keo hay ly có dưỡng khí. Khi dưỡng khí hết nó bị tắt.

2. Không khí trong keo hay ly bị sự cháy làm cho hao hụt. Do đó nước bị áp suất bên ngoài đẩy lên trong keo hay ly thay thế cho phần dưỡng khí bị tiêu thụ do cây đèn cây cháy.

3. Trong keo hay ly chỉ còn có đạm khí (Nito) thở vào nhiều sẽ chết và không thể đốt cháy gì trong đó được nữa.

4. Thể tích nước dâng lên trong keo hay ly bằng thể tích dưỡng khí đã bị cháy.

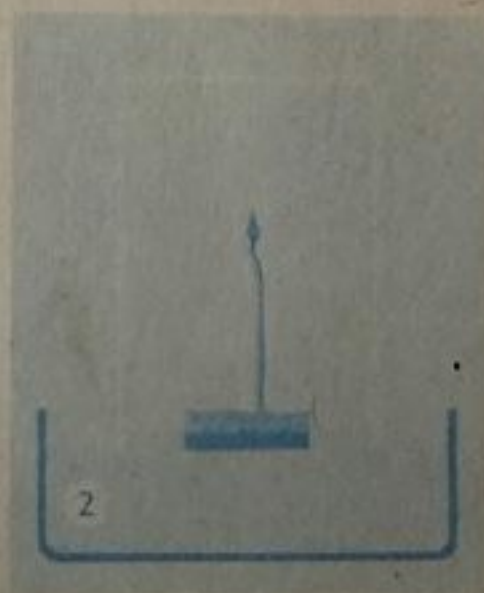
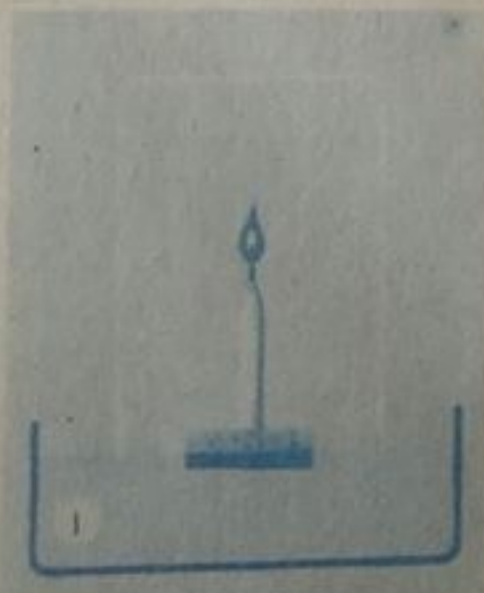
HAI LOẠI CHÁY

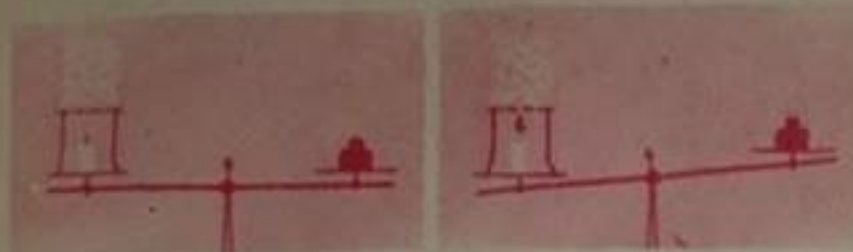
Có hai loại cháy: cháy bùng và cháy ngấm. Cháy bùng có kèm theo ánh sáng và hơi nóng. Còn cháy ngấm chỉ là hiện tượng ố xýt hóa thật chậm. Hơi nóng do phản ứng, tan biến dần dần suốt thời gian phản ứng xảy ra. Do đó cháy ngấm không bốc lửa và lóe sáng. Trong thân thể chúng ta có hiện tượng cháy ngấm. Những chất dinh dưỡng bị đốt cháy bởi dưỡng khí do máu hấp thụ được trong phổi. Hiện tượng cháy ngấm này sản xuất ra năng lượng dưới hình thức hơi nóng.



THÍ NGHIỆM 2

Sắp chứa thán tố và khinh khí. Các em hãy đốt một cây đèn cây và che bằng chiếc ly thủy tinh. Chút xíu sau đó ly bị mờ. Đó là vì các hạt nước nhỏ bám vào thành ly: khí bị đốt khinh khí trong sáp bị ố xýt hóa thành nước, nghĩa là khinh khí (H) hợp với dưỡng khí (O) thành nước (H_2O).





THÍ NGHIỆM 3

Trọng lượng chất mới tạo ra do sự cháy (như tro, khí, khói) cân nặng hơn trọng lượng nhiên liệu đã dùng để đốt vì sự cháy đã kết nạp dưỡng khí vào nhiên liệu để thành chất mới.

Chúng ta chứng minh bằng thí nghiệm sau:

Trên chiếc cân đĩa, chúng ta để quả cân một bên, còn một bên chúng ta gắn khúc đèn cây. Sau đó chúng ta tìm cách đặt tấm phên nhiều lỗ bên trên khúc đèn cây rồi chụp một ống thủy tinh trống đầy bên ngoài. Bên trên tấm phên chúng ta bỏ chất sứt có tác dụng hút nước và thán khí (khí cực bồ nhic). So hai đĩa cân cho thăng bằng rồi châm lửa khúc đèn cây.

Cân cân sẽ lệch từ từ về phía cây đèn cây. Trọng lượng phía đèn cây đã tăng vì dưỡng khí đã được kết hợp với nhiên liệu thành các chất mới là nước và thán khí đọng lại trong sứt.



Số nhiệt lượng tỏa ra do việc cháy 1 ký lô nhiên liệu.

Các loại nhiên liệu, khi cháy, cho một số nhiệt lượng không bằng nhau.

Bảng này cho biết số nhiệt lượng (calorie) phát ra do việc đốt cháy một ký lô ~~mấy~~ chất nhiên liệu thông dụng.

Phần ngoài:
hầu như không
màu, rất nóng

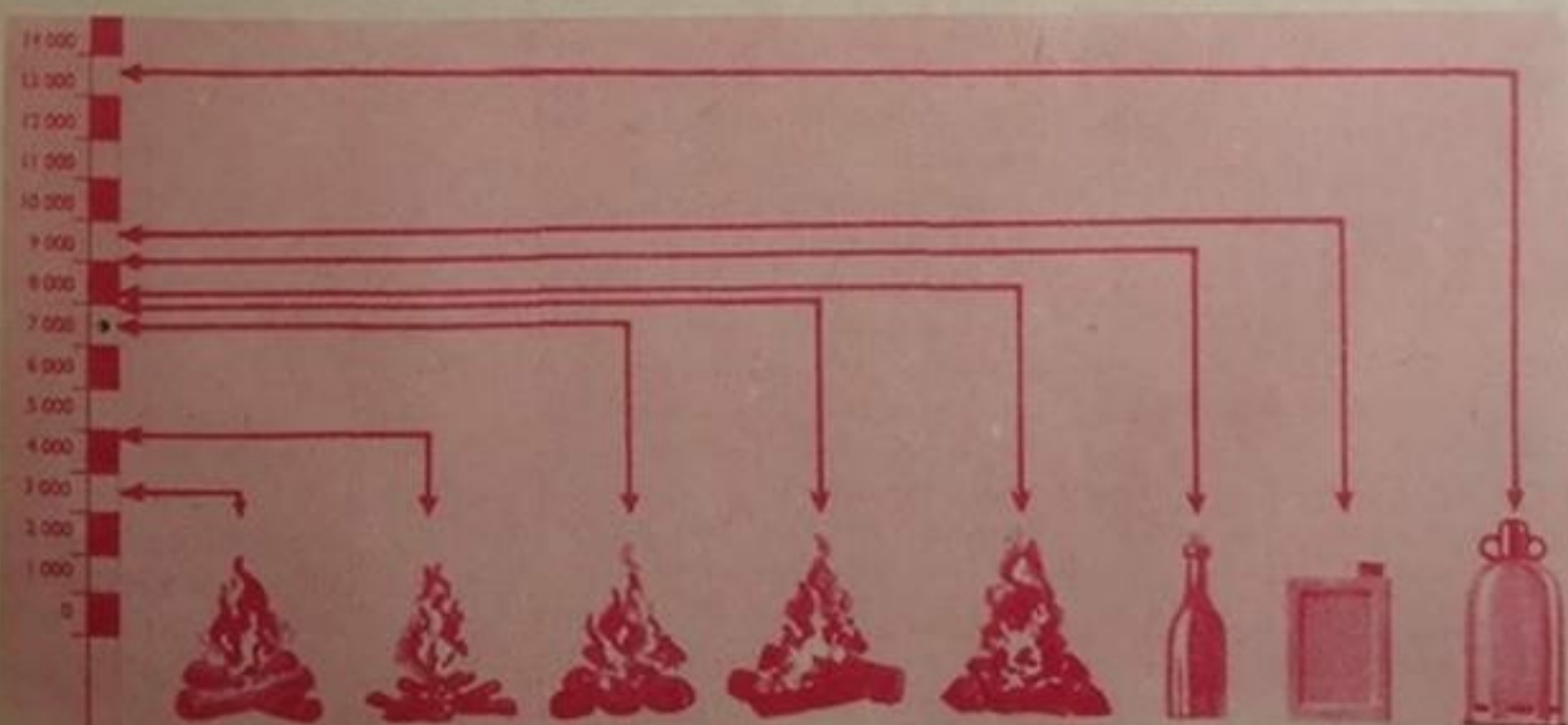
Phần giữa:
rất sáng nhờ
các mẫu thán tổ
lì ti bị nung đỏ

Phần trong
mờ mờ vì
thiếu dưỡng khí
nên không
cháy được



Một ký lô calo tương đương với sức nóng dùng để đun một ký lô nước tăng lên 10 bách phân (10°C).

NĂNG SUẤT TỎA NHIỆT CỦA MẤY CHẤT THÔNG DỤNG.



gỗ than đá non than cốc than củi than đá già dầu lửa băng den khí mễ tan

tớ đi chúc



Tan học xong Thủy cuốc bộ về nhà dưới cơn nắng chói chang của những ngày đầu hạ, cuối xuân. Chưa hẳn là mùa hè mà ánh nắng cũng gay gắt quá. Thủy khát nước khô cả cổ, nhưng tiền Thủy đã ăn quá hết nhân từ sáng rồi, còn tiền đâu mà uống nước. Thôi đành phải cố về nhà uống nước là. Đi ngang qua hàng nước đá Thủy muốn ghé lại uống một ly cho đỡ khát, nhưng Thủy không dám mặc dù chị hàng nước rất quen với Thủy. Con gái ai lại đi ăn uống thiếu bao giờ. Nghĩ thế nên Thủy cầm cúi đi, quãng đường ngắn dần, chẳng bao lâu Thủy về đến nhà. Không kịp cất cặp và thay quần áo, Thủy chạy ngay đến tủ lạnh rót ly nước đầy và uống một hơi không nghĩ. Những giọt nước mát lạnh thấm vào cổ họng làm cô bé thấy dễ chịu hơn. Thủy chạy ngay xuống bếp, mở tủ đựng thức ăn ra. Thói quen của Thủy mỗi khi đi học về. Nhìn quanh quất. A! Một miếng bánh đậu xanh! Của ai đây? Chắc mẹ để phần cho mình chứ gì? Ủa mà mẹ đâu? Chị hai đâu? Nồi gì trên bếp thế này? Chị hai này thật là... nồi canh đang nấu mà dám bỏ đi đâu mất. Thôi! Cứ ăn đại miếng bánh này đi, tí nữa mẹ về sẽ xin. Đói bụng quá Thủy cầm miếng cắn ăn ngon lành. Có tiếng chân người đi xuống lầu, Thủy gọi to: — Chị Hai ơi!

— Gì đó. Thủy về đó à! Sao không gọi chị.

— Chị Thu ơi, miếng bánh đậu xanh trong tủ của ai đó, em ăn rồi.

Thủy ăn rồi à? Chị Thu trở mặt hỏi.

Thủy đáp:

— Dạ em ăn rồi.

— Ấy chết em ăn nhầm bánh để chị như chuột rồi.

Thủy có vẻ không tin, xoay xoay miếng bánh còn lại, ngẫm ngẫm:

— Em có thấy gì đâu?

— Thuốc giết chuột chị rắc nó ngấm vào trong bánh cả rồi.

Thủy bắt đầu run sợ và hỏi lại:

— Thật không chị Thu?

— Sao lại không thật. Con gái ai lại hư thế bao giờ. Từ giờ đến

chiều thế nào Thủy cũng chết, cho chưa cái tật bạ đâu ăn đó nhé!

Thủy nhìn vào mặt chị Thu xem chị có cười không, vì thường khi nói dối chị hay cười. Nhưng gương mặt chị vẫn điềm tĩnh, không cười mà còn có vẻ lo lắng nữa. Thôi vậy là đúng rồi. Thủy buông miếng bánh còn lại và hỏi:

— Miếng bánh ngon thế này mà để như chuột à? Em không tin.

— Thủy không tin thì thôi, chứ chuột bây giờ nó tinh lắm, bánh không ngon nó không ăn đâu.

— Thật hả chị Thu? Vậy là em chết thật rồi sao?

— Thì chết thật chứ làm sao mà giả được.

Thủy rơm rớm nước mắt, trong khi chị Thu giả vờ quay sang nồi canh trên bếp và nói:

— Thủy lên thay quần áo đi rồi chờ cái chết đến.

Nghe nói đến chết là Thủy bắt rùng mình. Thủy không ngờ số kiếp mình lại ngắn ngủi đến như thế. Thế là hết! Cái «Bảng danh dự» tháng này và tin Thủy được lãnh phần thưởng chưa kịp cho ba mẹ hay nữa. Chợt Thủy hỏi chị:

— Mẹ đâu rồi chị.

— Mẹ sang nhà bác Khang rồi, tí nữa mẹ về.

Thủy đi nhanh lên phòng, cô bé vội vàng lấy giấy bút ra và bắt đầu viết:

Sài Gòn — ngày — tháng — năm.

Thưa ba má!

Từ nay sau khi đi học về con đã ăn nhầm bánh giết chuột, nên không sớm thì muộn con cũng phải chết. Vậy con có đôi lời gởi cho ba má, âu đó cũng là số mệnh, ba má cũng đừng buồn mà con phải mang tội bất hiếu (Gần chết mà cô bé bày đặt văn hoa, bắt chước người lớn).

Gia tài con chỉ vốn vẹn có những món sau đây, vậy ba má hãy theo «tờ đi chúc» này mà chia cho các anh chị con:

— Cái ví đựng viết con để lại cho chị Thu.

— Cây viết máy cho bé Thủy.

— Cây đàn Mandoline cho chị Thuần

— Chiếc cặp da mới để lại cho anh Thiện

— Con mimi bằng bông (của chị Nga cho hôm trước) để lại cho Thủy

Và sau hết:

— Số tiền con để dành được trong con heo đất xin kính gởi lại cho ba má.

Tớ tớ yêu quý, tớ ở lại chơi với Thủy và chị Thuần nhé, Thủy sắp chết rồi đấy.

Thưa ba má, tài sản chỉ có bấy nhiêu và bây giờ con xin vĩnh biệt. Con đang nằm đây chờ cái chết. Vĩnh biệt chị Thu, chị Thuần, anh Thiện và em Thủy.

con

Hoàng-Hồng-Thủy.

Thủy ký tên song gấp đôi lá thư

và đi trên bàn của bà. Thủy lên giường trằn trọc kín mắt dò trời đang nóng nực. Thủy khóc trong căn, khóc vì phải xa tất cả những người thân yêu trong gia đình, cũng như bạn bè, thầy cô và trường học. Thủy nằm chờ đợi cái chết. Sao lâu quá Thủy không chết, Thủy đưa tay sờ chừng chừng lên ngực mình. Tim cô bé vẫn hoạt động đều. Nước mắt lấm nhấm làm Thủy buồn ngủ và tiếp đi trong lớp chăn dày, cô bé yên chí rằng mình đã chết.

Chị Thuần, Anh Thiện đi đi học về, mẹ và bé Thủy bên nhà bà Khang cũng vừa về tới. Thủy hỏi chị:

— Chị Hai ơi! Chị Thủy đâu rồi sao này giờ Thủy không gặp.

Chị Thu chưa kịp trả lời thì ngoài cổng có tiếng xe dừng lại. Thủy chạy nhanh ra:

— A! Bà về

Bà vào thay quần áo, chị Thu vừa dọn cơm xong, chị mới ba mẹ vào in com, chợt bà hỏi:

— Thủy đâu rồi? sao từ nãy giờ bà không gặp. Chị Thu đáp:

— Chắc nó ngủ trên lầu để con lên gọi.

Chị Thu chạy lên gọi Thủy dậy, Thủy ngơ ngác hỏi:

— Em chưa chết à chị?

Chị Thu bật cười và bảo:

— Chắc đùa chỉ nói nảm, xuống ăn cơm đi.

Thấy quần áo «thời đi chúc» mà Thủy đã viết, chạy nhanh xuống nhà rửa mặt. Chị Thu dọn dẹp phòng bà, chợt chị thấy bức thư của Thủy, chị xem qua một lượt rồi cười to lên. Chị chạy ngay xuống. Thủy chợt hiểu toàn chạy lại giật bức thư thì chị Thu đi nhanh nhẹn đưa bà và bà:

— Bà xem này.

Bà đọc to lên giữa mâm cơm cả nhà cười ồm ồm. Thủy nhìn lên cái đầu và khuôn mặt chị Thu trong khi mẹ mỉm cười.

— Con Thu chỉ có ghẹo em là hay nhất thôi.

Bữa cơm trưa nhờ có Thủy mà vui vẻ và ăn ngon miệng hơn.

TRẦN THỊ MỸ DUNG
384 Vĩnh Viễn Chợ Lớn

KHUÔN MẶT CHỊ HẰNG qua mắt phi hành gia

TRẦN NGỌC KÍNH
NGUYỆT CẦU TRÊN TRÁI
ĐẤT

Một mặt trăng nằm ngay trên mặt đất, chuyện này nghe lạ với chúng ta mà không lạ lẫm gì với những người nuôi mộng bay vào không gian để thăm chị Hằng. Bức cô người nào muốn trở thành phi hành gia đều phải theo học lớp đặc biệt tại Trường Bay Không Gian ở Mỹ. Trên thực tế những ai được đến học tại đây đều phải có vốn liếng ít lắm là 2.800 giờ bay phân lýc cơ chiến đấu, vậy mà họ còn phải được huấn luyện thêm theo một chương trình kéo dài 18 tháng.

Ngoài những giờ học lý thuyết, các phi hành gia được chỉ định bay lên Nguyệt Cầu trong tương lai còn phải học thực hành trong 10 buổi, mỗi buổi dài trung bình 3 ngày.

Để có một ý niệm về khung cảnh nơi họ sắp đặt chân xuống, các phi hành gia được đưa đến viếng những vùng đất hỏa diệm sơn và Sa mạc trên địa cầu.

Họ được đưa đến những vùng như Thung Lũng Granb Canyon, như Lâm Viên Quốc Gia Big Bend ở phía Tây Texas, như Thung Lũng Smokes tại Alaska, như Thung Lũng Valles Caldera ở New Mexico. Ngoài ra họ còn phải thực tập tại Hạ Uy Di, tại Islande, và tại hai ngọn hỏa diệm sơn: một là Newberry ở Bend tiểu bang Oregon, và một là Pinacate ở Mễ Tây Cơ. Những nơi này được chọn vì chúng trình bày một địa thế và khung cảnh giống hệt như trên Nguyệt Cầu.

Là phi hành gia, họ phải làm quen trước với Cung Trăng bằng cách hoạt động và sinh sống trên trái đất với khung cảnh y hệt như trên đất Trăng vậy.

VÀNG TRĂNG VÀ ÁO ẪN

Nhà tinh cầu vật lý học Dodard Mengel đã trình bày một trường hợp áo ỉn đặc biệt, và chỉ riêng các phi hành gia mới có thể được chứng kiến.

Tường cũng cần nói rõ về áo ỉn, áo ỉn là hình ỉn hiện ra trước mắt người, như có đó mà lại không có đó. Ta đi trên sa lộ vào buổi trưa nắng, ta sẽ nhìn thấy một đường như ướt nước, hoặc như trời đang mưa dầm sa, nhưng khi đến nơi thì... khô queo, tạnh ráo.

Về trường hợp áo ỉn đặc biệt trên cao thượng rừng không khí, điều kiện bắt buộc là phải có ba lớp không khí (hay một khí nào đó) mà lớp giữa phải lạnh hơn hai lớp trên và dưới. Phi hành gia phải ở trung tâm, nghĩa là giữa lớp hơi lạnh, và mục đích của áo ỉn như mặt trăng thực chứng hạn cũng phải ở trung tâm cách xa quan sát viên.

Áo ỉn sẽ hiện ra như thế nào?

Thật là quái đản và lạ lùng. Thí dụ đó là một chiếc xe hơi, người phi hành sẽ trông thấy cả một cột xe hơi chồng chất lên nhau, xe này nằm xuôi chiều, xe kế nằm lật ngược bánh xe chồng thẳng lên trời.

Có nhiều áo ỉn thật là kỳ quái, như là quan sát viên sẽ nhìn thấy hai mặt trăng, một ở trên cao, một ở dưới thấp! Và quan sát viên sẽ nhìn thấy địa cầu như trong suốt, nhìn xuyên qua địa cầu thấy cả nền trời sao lấp lánh, hay hình ảnh của một hồ nước trên mặt đất phía dưới chạy lùi dần như một bóng ma.



— Này, thông nhỏ đây rồi, ỉ Mong sao nó không lượn và một con mèo hoang như hôm qua...

chiều nhĩ/11



Nhện đào rãnh



Tổ nhện dưới đất.

Đương khi đi vòng vòng từ ngoài vào trong để dệt tơ có keo, nhện cuộn tơ khô lại và ăn hết.

Công việc xong xuôi, nhện vào giữa lưới lạng lẽ nằm chờ.

Một lát sau con mồi chẳng may vướng vào lưới bị tơ keo dính chặt. Nhện lẹ làng phóng tới cắn và truyền chất độc vào cơ thể nạn nhân. Chất độc này chẳng gây hại cho người song có thể làm tê liệt con mồi.

Sau khi con mồi hết cự quấy, nhện mút chất nước và chất mềm trong cơ thể con mồi.

Khi đi no nê, nhện cắt bỏ chỗ xác con mồi còn dư thừa dính trên lưới, bỏ rơi xuống đất, và lại những lỗ thủng và trở về vị trí cũ rình rập các con mồi mới.

Mỗi chiếc lưới dùng được khá lâu. Sau khi cung ứng được nhiều mồi lưới sẽ bị xé bỏ và thay thế bằng một chiếc mới.

Khi nhện lớn, nhện thay xác nhiều lần cũng giống như loài côn trùng.

Càng lớn chúng càng làm tổ rộng hơn. Lưới của chúng có thể bắt được các loài côn trùng lớn như cào cào.

Một Tập Quốn dị thường.

Vừa khi nhện được trưởng thành, nó ngưng giăng lưới để đi tìm vợ. Nó mò tới lưới nhện cái tân tinh

và hai con sống chung một thời gian ngắn.

Thường thường nhện cái giết và ăn thịt chồng sau khi làm tình. Tuy vậy đôi khi nhện đực có thể tránh thoát vì nhanh chân cơ giò chạy.

Chẳng bao lâu mùa thu lại tới. Làn gió hây hây dưới ánh trăng rằm. Các em đèn đóm rong chơi. Còn nhện cái thì làm túi trứng, để trứng tương tự như mẹ nó vào mùa thu trước.

Bác Nhện Hang

Nhện hang là loài nhện to lớn đầy lông lá. Ban ngày chúng ở sâu dưới đáy hang, nhưng ban đêm chúng nghỉ ngơi nơi miệng hang.

Khi côn trùng đi ngang qua, chúng phóng tới bắt mồi.

Vào cuối hạ và trong mùa thu, nhện hang rời tổ lang thang trên mặt đất.

Có một loại nhện hang khác nhỏ hơn nhện hang trên, không có lông nhưng thân mượt như nhung.

Chúng giăng lưới trên miệng hang nơi chúng cư ngụ.



Cánh cửa thần diệu

Loại nhện này biết làm cánh cửa bằng tơ và bụi bặm để đẩy miệng hang. Mặt cửa phía ngoài được nhồi đất. Mặt cửa phía trong bện bằng tơ. Cửa đóng lại vừa khít. Do đó các em khó có thể nhận ra cửa hang của chúng.

Đặc biệt cánh cửa có bản lề hần hoi.

Ban đêm nhện mở cửa dòm chừng bên ngoài.

Khi nghe côn trùng tiến lại gần, nhện phóng ra bắt về làm thực phẩm. Từ bên trong, nhện có thể đóng cửa kín mít bằng cách dùng hàm răng đục hai lỗ nhỏ vào mặt dưới của cánh cửa.

Bác Nhện Sói

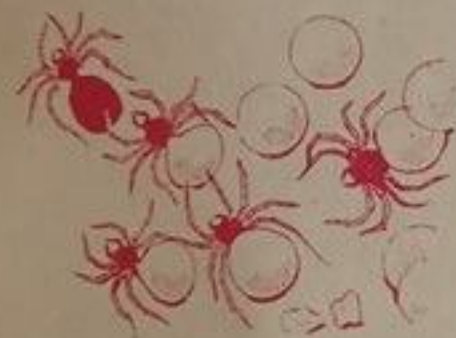
Nhện sói không giăng lưới và làm nhà. Chúng mảnh khảnh, màu xám đậm có chen những vằn màu tươi hơn ở phần thân trước. Chân nhện sói dài có thể phóng chạy rất nhanh. Chúng bắt mồi bằng cách



chạy theo nạn nhân cho tới khi vồ được.

Cánh Mẹ bằng Con.

Nhện sỏi cái làm túi trứng hình dáng giống miếng bánh bít quí. Nó buộc chặt túi trứng vào bụng tơ của nó. Khi trứng nở, nhện sỏi con leo trèo lên lưng mẹ chúng. Chúng cõi lưng mẹ cho tới khi đủ mạnh để tự lo liệu cho mình.



Bác Nhện Cào

Một loại nhện không làm lưới khác là nhện cào. Một số có màu đen hay xám. Một số có màu đỏ, vàng hay xanh. Nhện cào có mắt lớn và đẹp hơn các loại khác.

Thân xác chúng mạnh. Chân ngắn và cực mịn.

Khi đói, chúng từ từ bò nhẹ tới phía côn trùng.

Chúng làm tổ bằng tơ. Tổ chúng phẳng và đẹp. Khi thay da, chúng ở trong tổ và khi đẻ trứng chúng cũng ở luôn trong tổ.



Bác Nhện Cua

Nhện cua có chân dài và thân phì nộn. Chúng để chân trong tư thế như con cua và có thể đi ngang.

Chúng sống giữa các loài hoa trắng cùng màu với làn da của chúng và đợi côn trùng.

Chúng lẫn lộn giữa hoa nên côn trùng không để ý. Đến khi nhận ra thì than ôi, quá trễ không còn đào tẩu kịp nữa.

Chúng giết con mồi để hút nước.

Khi sống giữa hoa vàng chúng đổi màu da thành vàng.

Góa phụ áo đen

Đây là loài nhện duy nhất có thể hại con người. Một ít người chết vì bị chúng cắn. Nhưng không đáng ngại lắm vì thường thường chúng chạy trốn khi người tới gần.

Con cái có con thân căng tròn, màu đen lánh, chân dài mảnh khảnh, dưới bụng có một điểm đỏ, lớn như hạt đậu mỳ.

Con đực nhỏ hơn nhiều, màu đen có vân vàng trên lưng và hai bên hông.



Cuộc Phán Bội phũ phàng

Con cái thường ăn thịt con đực trước khi làm tình. Đó là lý do người ta gọi nó là bà góa phụ áo đen.

Kẻ Họ Hàng Xa

Nhắc trông hình dáng bên ngoài Chân tay mảnh khảnh, cũng loài nhện ta.

Giống như nhện, nhỏ, không hại người, có tám chân nhỏ như tơ dài lều khều uốn cong ở giữa.

Khi chân bị gãy nó chạy với chân còn lại và mọc ra chân khác.

Vào mùa thu, chúng đẻ trứng dưới hốc đá...

Con cái chúng sinh ra giống hệt như cha mẹ.

Chúng có thể lội trên nước nhờ chân có lớp phao.



NHỮNG KẺ TỬ THÙ

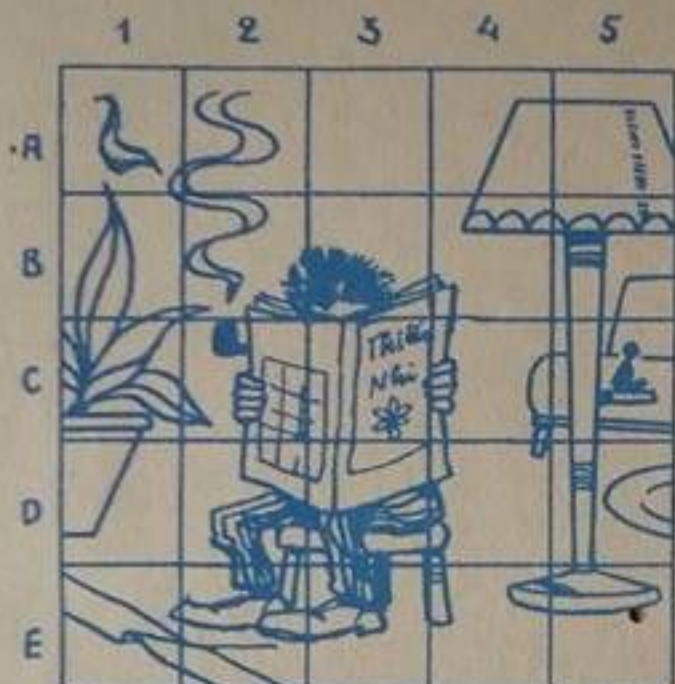
Mỗi thù truyền kiếp không phai Thác đi đầu xuống truyền dài còn căm

Nhện có nhiều kẻ thù. Chim chóc, thạch sùng, cóc, nhái, chuột bỏ...ăn chúng. Kẻ huyết hải thâm thù là con ong bắp vế. Ong bắp vế bắt chôn nhện trong bùn đất ở tổ chúng và đẻ trứng trong tổ nhện. Khi trứng nở thành nhộng, nhộng ong «sục» thịt nhện.

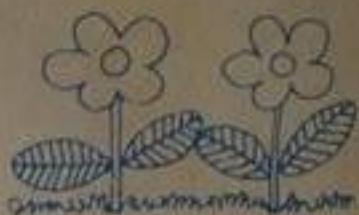
Có một loại ong bắp vế bắt nhện cho con ăn nên được gọi là «qua nhện»



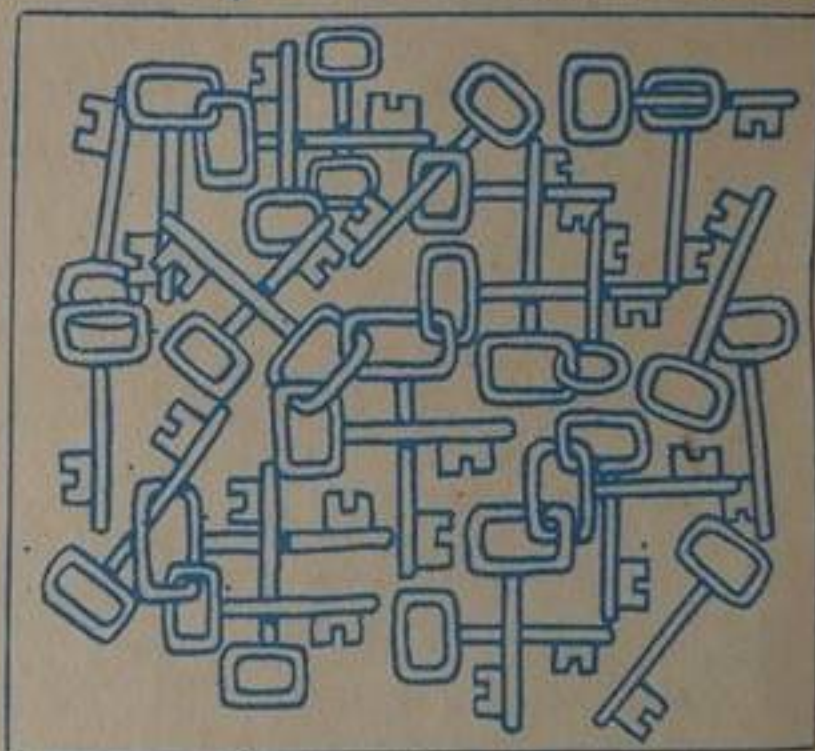
GIẢI TRÍ



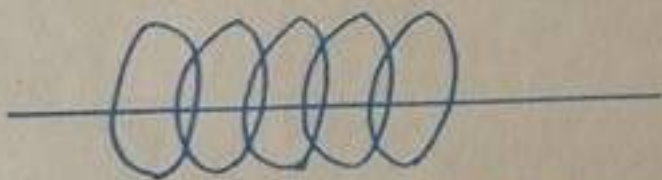
Trong hình này có 2 ô họa sĩ vẽ giống hệt nhau. Các bạn thử tìm xem đó là 2 ô nào?



Trong hình vẽ này có 1 cái đặc biệt không phải chìa khóa. Đó là cái nào?



Đố bạn làm thế nào vẽ được hình này trong một nét thôi.



NGÔ CẨM QUANG

(xem trả lời trang 23)

NHẬN XÉT

Các bạn hãy so sánh hai bức tranh này để tìm ra 8 điểm khác nhau.





CÁ TRUNG THU



Nhân dịp tết Trung Thu Thiếu Nhi xin cống hiến các bạn một loại cá trang trí. Những con cá này rất thông dụng ở Nhật Bản. Ở đó, người ta xữ dụng chúng rất nhiều, để trang hoàng nhà cửa, đường phố, và những cầu tàu trong những dịp lễ tết. Các bạn, tùy thích, có thể dùng chúng để làm diều, hoặc để tô điểm lan can nhà các bạn cho thêm vui mắt. Đêm Trung Thu các bạn có thể treo chúng trước nhà, trên bàn học quanh bàn cổ.



Chúng rất dễ làm. Điều cần nhất trước hết, là các bạn phải có giấy trắng mỏng mà bền. Bạn cắt chung quanh cá theo chỉ dẫn số 1, rồi, bạn tô điểm mỗi bên cá bằng thuốc vẽ màu, bạn vẽ vây, đuôi, miệng và mắt của con cá. Sau rồi, bạn xếp cá vào quăng giữa dọc theo sống lưng con cá, rồi bạn dán hai bên bìa bên dưới vào nhau. Tuy vậy, bạn đừng dán chặt đầu và đuôi con cá: bạn phải để không khí có thể vào và ra, như vào trong một thứ ống làm bằng giấy.

Chung quanh miệng cá (xem chỉ dẫn số 2) bạn phải luồn vào đó một sợi dây thép nhỏ, làm cách gào để cho miệng cá được cứng cáp. Sau đó, bạn đính vào dây thép một sợi chỉ dùng để treo cá. Sau cùng trên mỗi bên của cá, bạn dán những vây cá, mà bạn đã cắt sẵn (theo chỉ dẫn số 3).



Khi cá đã được hoàn thành, các bạn làm nó phồng lên chút ít, bằng cách thổi cánh tay vào; bạn cũng có thể bỏ vào đó một vòng tròn, làm bằng dây thép cứng, cốt để như khung cá, hay bạn bỏ vào đó ít giấy lụa, đã vo viên.



VƯỜN HỒNG



TAY NGỌC BÊN BẾP HỒNG

Sắp cơm dùm má

Chắc hẳn các em cả trai và gái của chị đều rất nhiều lần « được » má sắp cơm rồi chứ gì. Cho nên đang trề môi cười: « Ôi! Chị ĐPK bày đặt, việc dễ ợt, ai chả biết làm. » Ấy thế mà khó gớm đấy nhé. Em có thấy cũng là mẫu, bút vẽ, giấy mà sao có người vẽ bức tranh đẹp, có người vẽ trông chẳng ra cái gì (Ấy! Họa sĩ Vi Vi đừng có can thiệp chị em tụi tôi vì tưởng rằng tôi đã xâm phạm vào lãnh vực của ngài đầu đấy nhé, tụi này chỉ thường ngoạn thôi mà). Vậy thì nhiều khi công trình má làm món ăn ngon lành, chỉ vì các em sắp xếp dở mà mất ngon hẳn đi đó nhé.

Một bữa cơm ngon gồm nhiều yếu tố mà ta sẽ tùy theo khả năng để có thể tạo ra được.

Các em có công nhận bữa cơm là lúc tất cả mọi người trong gia đình quây quần, vậy còn chờ gì mà không tạo cho cả gia đình một dịp thưởng thức nghệ thuật.

Em nên để dành tiền quà sáng (lâu lâu nhin rất sạch bụng và bớt bệnh) mua một cái khăn bàn màu sắc tươi tắn. Món ăn thời buổi kiệm ước nên chia làm hai bữa mỗi đầu bàn một mâm ít ỉt được rồi. Nên để ý xếp đồ cao để cạnh đĩa thấp, màu xanh chen với màu đỏ hoặc vàng, như thế, bữa ăn trông có vẻ vui mắt và không ại phải với xa.

Mỗi bữa em xả khăn rồi phơi lên, bữa sau lại xài. Cái duyên đậm đà nhất chính là sự sạch sẽ đó, các em (cả trai và gái) nhớ nghe.

Nhưng em nhớ dùm thêm điều này: Là chị thiết tha mong các em đừng mách tụi nhau với ba má trong bữa ăn để các người buồn lòng hoặc la mắng các con trong bữa ăn, dạ đây sẽ rất dễ bị đau và thật là đáng thương cho kẻ bị mắng, nó sẽ sưng sùng rất tội nghiệp, và tất nhiên là ăn hết ngon rồi.

Hơn lúc nào hết, giờ ăn cơm là lúc mà tất cả đều phải nghĩ tới **sự sống còn** của mọi người ngồi quanh bàn ăn bằng cách nói chuyện khôi hài vui vẻ để giúp cho những người thân yêu **khỏi giảm thọ**



LỖ TAY

« lỗ tay » làm khét nổi cơm
cạn nổi canh cá, làm « thom »
muối vừng

lại thêm bị bỏng tưng bưng.
bây giờ mẹ có còn « cứng »
không nào ??

Hic. hic!

THƠ THƠ.

VUI CƯỜI

TRƯỜNG HỢP ĐẶC BIỆT.

Một ông đi đến nhà bà thấy bói.
Bà ta hỏi:

— Chắc ông muốn tôi đoán tương lai?

— Không, tôi muốn bà nói chuyện quá khứ, vì tôi vừa mới bị mất trí nhớ.

LÝ DO CHÍNH ĐÁNG:

Ông chánh án hỏi bị cáo:

— Cui nào, tại sao anh lại rút súng, bắn lên chiếc đồng hồ treo tường đó?

— Tại vì tôi muốn giết thời giờ.

KHÔNG QUEN:

Máy bay bắt đầu hạ cánh, và mọi người đều cột giây lưng. Trong số đó có một người ngồi run rẩy. Anh ta cắt nghĩa cho người ngồi bên cạnh:

— Tại tôi thiếu thói quen đó.

— À, thế ra đây là lần đầu mà ông lên máy bay?

— Không, nhưng đây là lần đầu mà tôi ngồi chờ máy bay hạ cánh. Mỗi lần khác tôi nhảy từ trên cao vì tôi là lính nhảy dù.



Viết thư cho bạn

Bữa nay ta bàn về mẹ trong lá thư. Các em của chị đừng bao giờ quên cái nguyên tắc: «Càng giản dị càng dễ thương» giấy viết thư em dùng loại giấy trắng mỏng hay nếu viết cho bạn thì giấy học trò là được rồi. Em chưa lè 1/5 rồi em viết ngày tháng v.v... Hàng dưới, nếu viết cho người trên thì em nên đề (thí dụ): Kính thưa ông bà (hoặc hai bác, chú thím, chú di, ba má ...v.v...) thư cho bạn hay chị ĐPK thì em đề: Bạn thân mến, Chị ĐPK thân mến, hoặc: Thưa chị, v.v...

Bao giờ em cũng nhớ nguyên tắc này, là luôn luôn hỏi thăm sức khỏe của người nhận được thư trước (sức khỏe hoặc công việc v.v...) vì mỗi người đều coi chính họ là quan trọng (bệnh chung của chúng sinh) vậy đừng bao giờ vào đầu một lá thư em không kịp hỏi thăm người ta hoặc khen ngợi một việc tốt đẹp gì đó của người ta (nếu người ta có điểm tốt, tại sao mình lại xấu tính đến nỗi hà tiện cả lời khen ngợi cho người ta phần khởi) mà em đã ào ào khoe khoang về mình thì chính là mình đã thiếu lịch sự đó em ạ.

Thư từ là một hình thức truyền thông tư tưởng mà lại không được biết tình trạng tâm lý của người nhận, họ mạnh hay đau, vui hay buồn, vậy tốt hơn hết là làm cho họ dễ chịu tối đa bằng cách viết thật rõ ràng, ý tứ mạnh mẽ, để người đọc dù đang mệt mỏi buồn phiền vẫn không hề bị mệt thêm mà trái lại, còn thấy ấm lòng hơn lên.

Các em ơi! Chị quan niệm đại khái về lịch sự như thế này: Là cố gắng để đừng làm phiền người khác và nếu có thể, giúp họ được sống thoải mái hơn, phải không các em.



thơ

DẶN DÒ

Nếu mai em có làm cô giáo
Em dạy học trò tiếng mẹ Việt Nam.
Em dạy chúng bài ca dao thuở trước,
Hương vị đậm đà như nước phù sa.

Nếu mai em có làm cô giáo,
Em dạy học trò lịch sử Việt Nam.
Em dạy chúng tổ tiên mình kiêu hãnh
Một ngàn năm không khuất phục

Em dạy chúng tổ tiên mình anh dũng,
Bà Trưng, Bà Triệu, Lê Lợi, Quang
Trung.

Giòng máu Việt không bao giờ chịu
nhục.

Nếu mai em có làm cô giáo.
Dạy học trò lịch sử đánh Tây,
Một thế kỷ dài trăm năm Pháp thuộc
Ông cha ta chân đất, pạy tằm vòng,

Đã đập xiêu đồn, đốt tiêu tàu giặc.
Đáp lũy, đào hào, kháng chiến bền
gan,
Hãy dạy chúng những địa danh vang
dội.

Đã là mồ chôn thầy lũ thực dân;

Nếu mai em có làm cô giáo,
Em dạy học trò đất nước Việt Nam.
Là một khối thịt xương liền Nam
Bắc,

Bàn tay nào chia cắt Việt Nam yêu?

PHƯƠNG THỤY

Cuối hạ 74

NIỀM VUI TUỔI HỌC TRÒ.

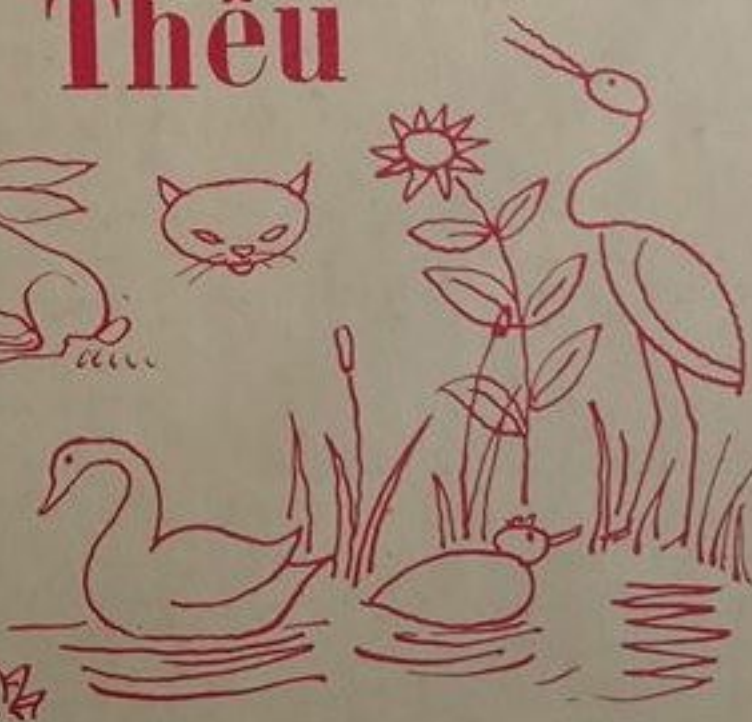
Hôm nay sỏ mới thay,
Em trả thuộc bài này.
Bạn bè ai cũng thấy,
May!...

Giờ học vừa được tan,
Thầy gọi em lên bàn.
Xoa đầu khen em giỏi,
Ngoan!...

Về nhà khoe lung tung,
Thầy mẹ thấy vui mừng.
Khuyến rằng em cố gắng,
Cung!...

ĐẠ TRƯỞNG TỬ TUYẾT
TVĐ TỬ THƯƠNG ĐẠ VŨ SG.

Mẫu Thêu



SÁNG TÁC CỦA CÁC EM :

muôn hồng nghìn tía



TRÒN NIỀM

MO' VẦN.

Baby HUYỀN-THỊ-CHI

Thưa mẹ! Bé viết văn non

Thơ văn — chút còn — diễm son
tuổi hồng.

Bằng khuôn bé nghĩ mông lung
Cầm tay cán bút — ngượng ngùng
lâm cơ,

Ánh nắng ban mai đã chiếu hắt giờ
qua những khung cửa đã được mở
tung ra hầu hướng trọn không khí
trong lành của một buổi sáng. Bé
Huyền hôm nay, ngủ trưa ghé đi. Vì
tối hôm qua bé mắc bận chớ bộ. Nè
hén! Dầu bé thức khuya bé mệt
nhưng bé vẫn vui mừng và hãnh diện
tự nhủ với lòng: Thế là từ nay bé
sẽ có một công việc làm thật là lành
mạnh rất bổ ích cho trí óc đang tiến,
cần học hỏi. Bỗng bé mỉm cười vu
vơ khi bé tưởng tượng tới ngày mai
đây, bé sẽ là một cây giỏi nhất lớp
cho nhỏ Lan — nhỏ Hương khỏi phải
mất công dòm chừng che lại sợ có kẻ



cóp pi mất chữ đi đấy. Và nhất là
Ba mẹ — Anh Phương sẽ ngạc nhiên,
ngần người ra khi bé mang Báo Thiếu
Nhĩ hơn hờ lật ngay trang có đăng
bài của bé, hy vọng cùng mộng
ước của bé chỉ có vậy. Từ lâu bé
thường đọc những đoạn văn thơ
ngây mà lúc nào bé cũng thầm ao

ước sẽ được y như thế. Ba mẹ hay
cấm bé chẳng cho thức khuya, cứ
đến chín giờ (9) phải đi ngủ ngay.
Do đó, mấy nhỏ bạn, cứ trêu bảo:

— Nhỏ Huyền! Mày ngủ gì như
như gà vậy hả?

Tiếp theo là tiếng cười trêu ghẹo.
Bé ghét nhỏ nào nói thế ghê đi.

Tụi nhỏ này lắm chuyện ghê. Bé
không thích ngồi chung bàn chút nào.
Bé đã nhờ thầy giám thị đổi chỗ cho
gần Chi.

Và bé đã được toại nguyện. Chi
là bạn thân nhất của bé. Bé thích
ghê đi. Thỉnh thoảng Chi đến nhà bé
chơi và ngược lại. Hai đứa cứ ngồi
vào bàn là nói hết chuyện này đến
chuyện nọ. Đặc biệt hai đứa cùng
chung một sở thích văn, thơ. Ôi chao
oi! thế thì thích quá nhỉ! Buổi tối
hôm nay thật là rộn ràng, vì như
thường lệ cứ tới thứ bảy cả nhà đều
đồng đủ Ba mẹ, Chị Huệ, Anh
Phương, Chị Thụy... đến bé và Chi.
Bé bèn đem ý định muốn làm « văn
non » ra trỏm thử cả nhà xem sao.
Nhưng lòng bé lần chi đều nom nớp
lo sợ bé lên tiếng: Ba ơi! Kỳ thi
bản nguyệt vừa rồi môn viết văn con
làm như vậy khá không hờ Ba?

Ba bé nói:

— Ừ cũng khá nhưng con cần phải
ràng lên chút nữa con ạ!

— Như vậy là con còn dỏ về
môn này hờ ba?

— Không hẳn là thế. Khoảng
trung bình hoặc hơn tí nữa chứ.
Con của Ba mà.

— Chẳng ngờ được khen! bé
phòng mũi thật to. Ấy! bé vẫn sợ,
kéo thành mũi xẹp, eo ơi sẽ xấu đi
mất! Bé tiếp tục:

— Ba nè! thế thì con có khả năng
phải không ba?

Chưa trả lời vội, bà nhìn anh
chị của bé nói:

— Ừ! không chừng em con nó có
khiếu cũng không chừng.

Bé quay sang mẹ, bé nhõng nhẽo:

— Mẹ me! Mẹ có thích đọc văn
hoặc thơ hờ mẹ!

— Mẹ già rồi đâu có thấy chữ
mà đọc!

— Nhưng mà mẹ có thích không
chứ! mẹ chỉ thích không cơ, chờ mẹ
đâu có đọc.

Mẹ trả lời gọn:

— Ờ thì... thích vậy!

Tức thì bé ngoáy đầu nhìn Chi
múm mím cười, đồng thời bé nheo
mắt một cái tỏ ý hân hoan bảo: « đờ
quá Chi há! »

Trong khi mẹ thắc mắc hỏi:

— Gớm! sao hôm nay con hỏi
me kỳ thế!

Bé ngập ngừng nói:

— Tại...con thích... như vậy mẹ;

Nhìn cử chỉ, chị Huệ đã hiểu.
Với bản tánh hay đùa nên chị muốn
phá cho vui:

— A! chắc hai cô bé choắt này
muru mô sắp đặt cái gì quan trọng
lắm đây. Cho hai cô bé biết, điệp viên
nhà nghề đây nha.

Vừa dứt lời cả nhà phải cười ò
lên. Thật ăm cứng biết bao.

Biết được phần nào ý kiến Ba
mẹ rồi bé hơn hờ đi về phòng với
Chi. Mới bước vào Chi đã nói:

— Hên ghê, hồi nãy tui cứ ngại
bị ba mẹ rầy rồi chứ!

Bé giải thích:

— Hồng có đâu, tui lựa lúc nào
vui mới dám nói chứ bộ. Tại ba mẹ
hơi khó.

Hai cô bé bàn tính một hồi. Chi
ra về. Vì nhà Chi cũng gần thôi ngay
Buổi tối hôm ấy bé thực hành liền.
Bé cãi lời ba mẹ. Bé thức thật khuya.
Lạ thật! Không biết bao nhiêu lần
bé cầm bút thế mà lần này tay bé
run run, ngại quá ta ơi! Giữa đêm
tối bao trùm bé càng thấy nhỏ bé
vô cùng. Vồn vện có ngọn đèn chực

sống dễ bán rất sáng nhưng chỉ tỏa ra một ánh sáng hơi hợt xung quanh. Eo ơi! bé cần bút mà trong óc bé chẳng nghĩ ra một chi tiết gì để bé sẽ dựa theo đó tìm lối viết. Thật là cả một sự công phu khó ghê đi. Có lẽ bé đã bị chi phối cho sự tưởng tượng của bé. Bé tưởng quanh bé là những bóng ma nhầy nhụa, mặt mày loang lổ...Thôi! bé chẳng dám nghĩ tiếp nữa đâu. Bé rùng mình nổi gai khắp người nè. Chẳng hiểu sao bé cứ sờ sờ, ngáp ngừng mãi thôi. Một lúc lâu.....Ồ! Bé chợt nghĩ ra rồi. Bé thích quá, đầu cúi xuống hí hoáy viết mà nhanh lắm cơ. Eo ơi, bé ngại lỡ quên mất đấy. Đêm càng về khuya nhưng bé phải cố gắng viết cho tròn cốt truyện như ý bé.

Thế là bé đã xong phận sự, bé ngáp dài hoài, mỗi một quá ta vì đây lần đầu tiên bé cả gan dám thức khuya như vậy. Chu choa ơi! sao bỗng nhiên chiếc giường hôm nay êm ghê đi. Vì vậy giấc ngủ càng đến với bé nhanh chóng.

Bên ngoài dày đặc một màu đen phủ kín với màn sương khuya bắt đầu rơi xuống những mái nhà đọng lại. Bé ngủ chan lành mộng đẹp!!!...



LÀM BẾP

(Theo văn bài NẤU CƠM, báo THIẾU NHI số 1)

Chiều qua chị bếp đi xa,
Nên em giúp má ở nhà nấu cơm.
Nước trong vo gạo thêm thơm,
Xoong gang em rửa sạch trơn bốn bề.

Cơm sôi nhỏ lửa không khê.
Má khen: cứng giắt..., thẹn ẽ cả người!

Cơm ngon, ba khê mỉm cười...
Rằng: Ba cứ tưởng con lười nấu ăn.

Bé YẾN DUNG.



NIỀM VUI CỦA TÔI

Vừa bước vào ngõ chưa kịp dựng chiếc xe cho «an toàn trên xa lộ» thì con Lan, thằng Minh chạy ra níu áo tôi:

— Anh Thanh ơi! có báo mới nè.

Mừng quá tôi vội buông xe cho nó ngã vô hàng rào cái «rầm»

— Ở đâu? Ở đâu? cho anh coi với hai bé.

Con Lan liền thoáng:

— Nhưng anh phải cho tụi em cái gì để cho no cái bụng mí được.

Vội liếc nhìn quyền sách thằng Minh đang cầm, nhưng con nhà này lanh trí nên che mắt. Tôi chỉ thấy chữ «THIẾU» to tướng không biết tuần báo gì nên đành chịu lực túi lấy hai mươi đồng để làm sự «trao đổi» mí nhau. Nhưng móc túi này qua túi khác chẳng thấy một đồng xu nào hết. Làm ra dáng khổ sở tôi năn nỉ:

— Cho anh xem sơ qua rồi thôi, mai mốt anh có tiền, anh dẫn vô rạp Quang Trung coi xi nê. Mấy hôm nay có màn «tên cướp bịt mặt» hay ghê lắm.

Con Lan nghe xong có vẻ cảm động lắm. Tôi mừng thầm đi thêm một đường «ngọt như mía lùi».

— Kệ mà, cho anh xem đi hai bé.

Hôm nay hai bé dễ thương ghê, nhất là cu Minh.

— Ha ha! Anh đừng có nịnh tụi em, mau lên có đũa không thì bảo.

Nói xong cu Minh cười ngặt nghẽo. Tôi cầm con nhà nầy ghê lắm, muốn nhảy lại giật tờ báo trên tay, và kí đầu cu cậu mấy cái cho bổ ghét.

Nhưng tôi sợ cây chồi lông gà của chị Hà quí. «Chu choa» chị «phết» một cái vào đít đầu thẩu mây xanh luôn.

Biết làm vậy không có lợi tôi bèn ca bài «đi xin tiền» rồi «đọt» cái «phốc» lên nhà trên và không quên liếc nhìn tờ báo trên tay cu Minh.

— Cha...cu cậu nầy giữ kỹ quá ta. A mẹ kia rồi. Mẹ đang ngồi lật rau. Bên cạnh là thau nước tím.

Tôi chạy lại sà vào lòng mẹ nũng nịu:

— Mẹ ơi! Mẹ. Con thương mẹ nhất nhà.

— Thôi đi cu cậu có xin gì thì xin lẹ đi, rồi đi chỗ khác cho mẹ làm việc. Con trai lớn rồi chứ phải nhỏ nhen gì. Mẹ tôi gát yêu.

— Dạ...mẹ cho con xin hai chục để con cho cu Minh với con Lan. Hai đứa nó đang đòi bụng mẹ ẹ.

Mẹ tôi cười: Biết liền mà. Ở trong túi áo mẹ treo ở nhà trên đó.

Sau khi có tiền rồi tôi vội xuống nhà dưới tìm hai đứa em để trao đổi tờ báo. Kìa hai đứa đang đứng đó.

Khi thực hiện màn trao đổi xong rồi, tôi ôm tờ báo bỏ chạy một mạch về phòng học và ngồi xuống đất. Một cách từ từ tôi lật từng trang báo.

A! Nhiều mục quá ta, mục Vườn Hồng của chị Khanh nè và nhiều mục nữa.

Nhưng khoái nhất là trang kỹ thuật với lại trang giải trí.

Trong trang «giải trí» có ảo thuật nè; nhiều câu đố nát óc và những trò chơi nữa chứ.

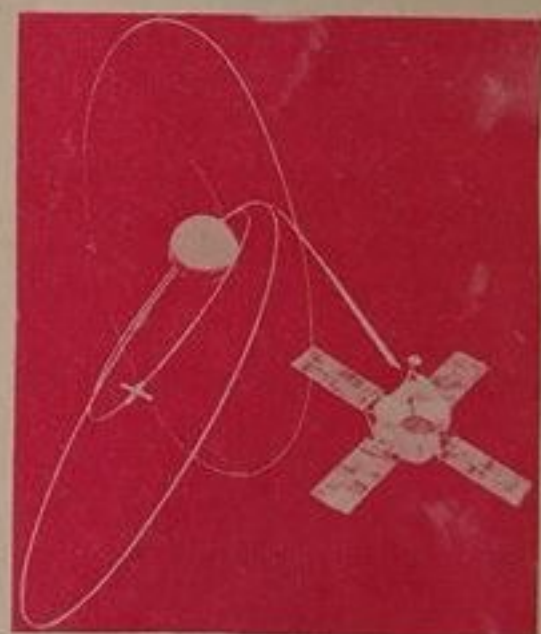
Tôi tự nhủ: «Minh sẽ làm một cái radio bằng củ khoai tây và trò ảo thuật bé gây que diêm cho tụi bạn phục chơi...» Nghĩ tới đó tôi cười vang và hát lên nhè nhẹ.

«Thế là mình hôm nay có tờ báo «THIẾU NHI» là bạn thân rồi...»

THÁI-HUY-THẠNH



Phi Thuyền
Mariner
→



**SAU CUNG HẸNG ĐÃ BỊ CHINH PHỤC, ĐÍCH NHẪM CỦA
KHOA HỌC HIỆN NAY :**

KHÁM PHÁ HỎA TINH

Cách xa địa cầu 58 triệu cây số, một năm có 687 ngày, có hai tùy tinh nhỏ xoay quanh, có oxy và hơi nước trong khí quyển, Hỏa Tinh vốn vẫn là một cái đích nhắm từ các ống kính thiên văn của các nhà Thiên văn học qua nhiều thế kỷ. Có nhiều nghi vấn đã được đặt ra từ cả trăm năm nay về Hỏa Tinh: Sự thay đổi màu sắc từ vàng và xanh tốt trên Hỏa Tinh có phải là cây cỏ trên đó đổi màu theo từng mùa, những đường thẳng tập nhin được qua viễn vọng kính có phải là những kênh đào do những bàn tay nhân

tạo? Nhiều tác phẩm văn chương phiêu lưu giả tưởng đã viết về người Hỏa Tinh Xâm lăng địa cầu?! Nhiều giả thuyết về các đĩa bay bí mật đã cho rằng đó là sản phẩm của giống người trên tinh cầu đỏ huyền bí đó.

Ngày nay, khoa học không gian đã mở rộng. Con người đã đặt được dấu chân lên Cung Hằng. Và trong suốt 4 năm qua, các khoa học gia đã không ngừng nỗ lực nghiên cứu để tìm cách đặt chân lên Tinh Cầu xa xăm đó. Lần đầu tiên, từ năm 1969, Hoa Kỳ đã phóng Phi Thuyền

Mariner nặng 413 kí lên hỏa tinh để chụp hình và họa đồ Hỏa Tinh.

Chương trình Mariner vẫn còn đang tiếp tục và có thể nói năm 1971 là năm trọng đại mà các khoa học gia Hoa Kỳ dành cho Hỏa Tinh, bởi vào tháng 8 Hỏa Tinh ở vị trí thuận tiện nhất, chiếu sáng rực rỡ nhất vào những đêm hè.

Bốn bức hình trên đây mô tả một dụng cụ sẽ được thả xuống hỏa tinh vào năm 1980. Hình 1, phòng thí nghiệm rớt xuống mặt hỏa tinh. Hình 2 và 3 nó tự động mở ra. Hình 4 cần ăng ten vươn lên, và các bộ phận máy móc tự động làm việc để gửi các tin tức về cho địa cầu.



Tại sao người ta ngáp ?

Ngáp là một cử động phản xạ, phát sinh khi ta buồn ngủ, đói bụng hay khi buồn chán.

Khi ngáp ta hút rất nhiều dưỡng khí và hơi nước. Dưỡng khí vào máu làm cho máu đỏ lại và kích thích phục hồi các cơ quan mệt mỏi.

Nhưng, các em hãy cố gắng ngáp một cách kín đáo và lấy tay che miệng lại để giữ lễ phép với người xung quanh.

TẠI SAO ?

TRẦN THỊ NGỌC LANG

Chim én có năng khiếu gì đặc biệt.

Én không những là một trong những loài chim bay mau, xa và là lướt như những cung đàn thánh thót giữa trời xuân mà còn là một loài chim di trú có một năng khiếu lạ lùng. Sau khi đi xa hàng vạn dặm để tìm vùng ấm áp, lúc tiết đang tan, chim én trở về quê hương cũ và nó có thể theo đúng được con đường nó đã đi. Khi về tới, nó lại có thể tìm lại được ngay chiếc tổ của nó nếu chưa bị phá hại.

Người ta chưa giải thích nổi cái gì đặc biệt ở trong chiếc đầu nhỏ bé của loài chim én khiến nó có trí nhớ lạ lùng như vậy.



Thu sang ai nhuộm lá vàng ?

Vào mùa lá có màu xanh vì chứa nhiều chất diệp lục tố.

Nhưng đến mùa hạ, trời nắng gắt, cây cối thiếu nước nên ít sinh sống, do đó lá cần cối.

Sang mùa thu, trời thường dịu dịu, chất diệp lục tố ít đi dần vì thiếu ánh sáng mặt trời, do đó lá cây đổi màu dần.

Với những cơn lạnh cuối thu báo hiệu mùa đông sắp tới, cây dường như ngưng hoạt động sinh lý. Chất nhựa không còn được chuyển lên lá do đó thật sự trở thành nâu, đỏ, vàng, xanh lợt hoặc mất màu và rụng xuống.



Tại sao trời mưa ?

Trên các mặt biển, sông ngòi, hồ ao, đầm lầy lúc nào cũng có tình trạng bốc hơi nước, nhất là trong những khi trời nóng. Hơi nước bốc lên không, gặp những luồng khí lạnh tụ lại thành mây gồm những hạt nước bé nhỏ. Khi những giọt nước này hợp với nhau thành những giọt nước lớn hơn, quá nặng nên không thể lơ lửng trên không được nữa, mây vỡ ra, những hạt nước rơi xuống thành mưa.



Tại sao khi nước sôi, vôi ấm nước phun khói ra ?

Khi đun sôi một ấm nước, ta thấy một làn hơi phun ra từ vôi ấm. Đó không phải là khói đâu, mà là đám hơi nước, do những giọt nước rất nhỏ kết tụ lại thành. Mắt ta không phân biệt được đâu các em ạ.

Đám giọt nước nhỏ này bốc lên, gặp hơi lạnh trong không khí, đông lại, trông giống như những đám sương mù rất mỏng.



CUỘC

THI

SÁNG TÁC



BÀI DỰ THI SỐ 10
BÀI CHỌN ĐĂNG SỐ 4

BUỔI TỐI TRONG GIA ĐÌNH

NGUYỆT LIÊU

Buổi tối nào cũng vậy, sau khi anh em tôi soạn bài vở ở trường cho ngày mai xong, chúng tôi ra ngồi ngoài bao lơn cùng ba má trò chuyện, những mẫu chuyện vui ở lớp học, trông thấy ở ngoài đường những hình ảnh nào ngộ ngộ... đều được chúng tôi đem kể cho nhau nghe. Nhân đó, anh em tôi học được nhiều bài học quý giá đáng ghi nhớ hoài trong đầu. Nhưng tối hôm nay... ối, là một ngày thật buồn, không khí trong nhà như có màu tang tóc. Cả gia đình tôi, không quây quần ở bao lơn trò chuyện nữa.

Ba tôi ngồi ở phòng khách, dáng suy tư, miệng ngậm ống «pip» không cháy, nhưng ông không buồn đốt lại. Mẹ tôi buồn bã, đôi mắt ngóng ra cửa như chờ đợi dáng con thơ đi học về. Anh em tôi ngồi quanh đó. Mỗi người ngồi một nơi đây, mang một ý nghĩa khác nhau nhưng đều có một nỗi thắc mắc trong lòng: anh Huy đi đâu mà giờ này không thấy về?...

Trong nhà, không một tiếng nói, lặng im như con hẻm nhà tôi lúc bấy giờ. Đồng hồ lạnh lúng gõ mười một tiếng, tiếng vang chim dăn trong yến lạng bốn bề. Bé Thu ngủ trong lòng mẹ tôi từ lúc nào. Gương mặt, không lộ vẻ thắc mắc, nghĩ ngợi. Nét thơ ngây hiện rõ trên gương mặt, trong giấc ngủ trông có vẻ đáng yêu làm sao ấy. Anh Huy vẫn chưa về, mọi người cũng lặng nghe xem có tiếng xe quen thuộc của anh Huy vang đầu

thiếu nhi/22

hẻm chẳng? Con hẻm đã về khuya. Không một tiếng xe qua lại. Bước chân ai lao xao ngoài hẻm rồi mất dần. Giọng hát ru con cùng với tiếng trẻ ọ ọc khóc, vang trong đêm khuya nghe buồn não nuột. Ba tôi bỗng ra lệnh:

— Các con đi ngủ đi, ngày mai còn đi học nữa.

Anh em tôi đã vào giường nhưng có lẽ không ai ngủ liền được vì thiếu vắng một người thân yêu trong gia đình. Tôi mệt mỏi chìm dần trong giấc điệp, loáng thoáng tôi nghe tiếng mở cửa dưới nhà chắc là ba tôi đi kiểm anh Huy.

Thế là cơn buồn bã trong gia đình tôi đã theo những cơn mưa đi nơi khác. Ngày anh Huy từ giả ngôi nhà thương đáng ghét kia làm một ngày có nắng vàng thật đẹp. Nắng mừng rỡ bừng lên ấm áp vì được mở mắt nhìn xuống trần gian thân yêu quen thuộc sau bao nhiêu ngày những đám mây đen làm nắng khó chịu cũng như nỗi vui mừng của gia đình tôi khi anh Huy lành bệnh, không mang tật què vì bị xe đụng xuyết chết...

Buổi tối trong gia đình tôi lại trở nên vui vẻ như những buổi tối khác. Tiếng cười nói rộn ràng vang lên bên ngoài bao lơn.

Không khí gia đình tôi ấm áp thương yêu nhau hơn vào mỗi buổi tối.

Tôi ước gì gia đình tôi được vui vẻ như thế mãi.



BÀI DỰ THI SỐ 22
BÀI CHỌN ĐĂNG SỐ 5

BÉ BẢY XI

UYÊN DƯƠNG

Từ ngoài cửa, chạy ủa vào không kịp thở, chị Uyên la to lên:

— Má sanh rồi, sanh con trai

Thế là cả đám trong nhà chạy ò ra cửa kéo nguyên «tiều đội» đi thăm em cưng tí tí.

Giờ chỉ còn chị Uyên ở nhà với Vẹn. Vẹn còn nhỏ đi thăm má không được đành ở nhà coi chị Uyên nấu ăn vậy.

— Chị Uyên à, bé có dễ thương không chị nhỉ?

— Ờ dễ thương lắm! Dễ thương như Vẹn vậy đó!

Ồi! Chị Uyên lại nịnh Vẹn rồi, thế nào Vẹn cũng mách Ba cho coi. ừ mà Ba đi đâu hồi hôm giờ nhỉ? Phải hỏi chị Uyên mới được.

— Chị Uyên ơi! Ba có ở đảng má không hỏi chị?

— Có chứ! Ba xin nghỉ làm hồi sáng, ở luôn với Má đảng ấy. Một lát nữa Ba về à!

Giờ có bé, Ba Má với các anh chị lo lu bu chung quanh bé, họ bỏ Vẹn một mình, tủi thân Vẹn quá!

— Nè chị Uyên! Má có bé chắc má không còn cưng Vẹn nữa đâu chị hả?

— Đâu có! Đứa nào má cũng cưng hết đó! Má biểu chị về nấu cơm cho cưng ăn nè. Thôi! Vẹn ở đây chơi nè chị đi làm rau ngoài sau: lát chị vào nhé!

Còn lại một mình buồn quá, Vẹn lững thững trở lại nhà trước chơi. Vừa lúc đó, có tiếng máy xe nổ vang trước cổng, à Ba về.

— Chị Uyên ơi! Ba về chị Uyên ơi!

— Ừ! Em ra mở cổng Ba vào đi.

— Dạ!

Không đề cho Ba dựng xe xong là Vẹn hỏi ngay:

— Bé xinh không Ba?

— Xinh lắm mà lại lảo ẫm như con vậy đó!

— Ồi! Ba chộ con nè! Nó mới sanh còn bé lắm, chị Uyên nói kìa mà, làm gì nó biết ẫm.

Ba cười rồi đi thẳng vào nhà. Tức quá, thế nào lát nữa, Vẹn cũng bắt chị Uyên dẫn đi xem mặt bé mới được.

Bây giờ Má đã về nhà rồi, có cả Bé Bảy nữa (Bé thứ bảy nên gọi là Bé Bảy đó)! Lối xóm người ta kéo đến thăm Bé, bỏ quên Vẹn luôn. Ồi chao mà thằng nhỏ không ngoan tí nào hết, nó cứ la hét tới ngày, lại còn bắt Má thay tã cho nó hoài nữa.

Chẳng bằng Vẹn hồi đó tí nào hết, Chị Uyên bảo Vẹn ngoan lắm, không có khóc, không có la gì hết đó! Hay ghê chưa! Anh Danh nói bé Bầy giống Ba, nhưng Vẹn nhìn bé mãi chả thấy bé giống ai trong nhà cả. Hồi sáng, Vẹn hỏi chị Uyên, chị Uyên nói bé Bầy giống Vẹn. Ôi! Vẹn đâu có la, đâu có làm vậy tã nhiều như bé vậy.

Trưa đến, Má ngồi đưa vông cho bé ngủ, Vẹn hỏi Má:

— Má à! Bé Bầy giống ai má!

Má cười như Ba hôm nào đó, rồi dịu hiền khẽ bảo với Vẹn:

— Đâu con thử nhìn xem, bé nó giống ai nè!

Vẹn đến ngồi gần bên vông, nhìn mãi hồi lâu rồi mới dám nói:

— À! cái trán bé giống Ba nè! còn cái lỗ tai giống chị Uyên nè, cái miệng giống anh Danh, đôi mắt giống Má nè còn...

— Còn bé có giống Vẹn không? Chị Uyên từ dưới bếp đi lên hỏi Vẹn, nhưng Má đã vội đỡ lời:

— Bé giống con Vẹn cái tham ăn, cái làm ướt nệm, ướt vông hoài phải không?

Ôi! Má lại chộ con như Ba rồi. Sao má giống Ba quá đi! Thôi! Bé giống ai kệ bé!

Bữa nay Bé Bầy trở bệnh lại, thế là cả nhà lại bận rộn lên. Má bế bé Bầy đi Bác sĩ từ hồi sáng, chị Uyên đi theo phụ giúp má. Anh em Vẹn ở nhà chờ đợi, ai cũng mong Má về để xem bệnh tình bé Bầy như thế nào! Vẹn cũng thấy thương Bé hơn lúc nào hết, tội nghiệp bé bé bỏng lắm. Ba lại vào sở làm xin nghỉ buổi sáng. Vẹn nghĩ thương Ba vô cùng. Hồi Bé Bầy chưa về nhà, Ba dành hết công việc làm cho Má và Bé Bầy. Ba chỉ cho đề chị Uyên nấu cơm thôi. Ba kho cá cho má ăn nè, chốc chốc lại hỏi chị Uyên hộp quẹt để đâu, má ăn tiêu nhiều hay ít. Ba làm lảng xăng mặt nhòa vậy đó, Vẹn thấy thương Ba nhiều thật nhiều ấy!

Tối nay, Ba Má, chị Uyên lại phải thức để trông nom bệnh tình của Bé Bầy rồi đó. Lúc nào bé Bầy bệnh cũng vậy, Ba Má luôn luôn ngồi bên cạnh Bé lo lắng từng hơi thở khó khê của Bé. Gương mặt của Ba trở

nên đậm chiều, lo sợ mỗi khi Bé Bầy chỉ ho khúc khác thôi.

Hôm nay Bé Bầy lành bệnh hẳn, Bé cười giòn được rồi! A! Bây giờ Vẹn mới thấy Bé giống Vẹn, bé hay đưa đồ chơi vào miệng để bú lắm. Chị Uyên kể cho Vẹn nghe, hồi Vẹn bằng Bé cũng hay bú như thế! Có lần Vẹn nuốt miếng giấy vào cuống họng làm ọc sứa, Ba rầy chị Uyên ghê vậy đó! Ba quở chị Uyên sao không coi chừng Vẹn, để Vẹn ăn giấy, mà Vẹn ăn giấy thì Vẹn biết! Sao chị Uyên biết được phải không chị Uyên? Oan cho chị Uyên quá!

Chị Rạng lớn tuổi hơn Vẹn, năm nay đã học lớp hai, Vẹn còn lâu lắm mới vào lớp một, Ba nói vậy đó. Hôm qua chị Rạng đi học về bầy cho Vẹn chơi nhà chơi vui lắm. Chị Rạng còn bảo với Vẹn: «Minh có nhà tất phải có khách, mình phải giới thiệu cho khách biết nhà có mấy người, tên gì nữa chứ!» thế là chị Rạng cùng Vẹn lấy kéo may của Má cắt giấy lộng tên từng người dán vào vách. Chị Rạng vẽ, còn Vẹn cắt, công việc cứ tiến triển đều đặn, mọi người trong nhà đều có tên trên vách. Đến tên Bé Bầy thì gặp phải trở ngại. Vì Bé có nhiều tên lắm, biết chọn tên gì đây?

Anh Danh nói lớn lên, Bé Bầy sẽ làm lính bắn súng oai lắm, nên anh gọi lấy tên bé là: Thành Bầy lừng (Bầy lính) đi! cái anh Danh đặt tên người ta kỳ quá. Còn anh Lưu nữa, lại đặt là Bé Bầy Xi: Vì mỗi lần trước khi đi ngủ, má muốn tránh cho Bé Bầy khỏi làm ướt nệm thì phải xi cho Bé. Thế là cái tên Bé Bầy Xi ra đời. Thôi thì cắt tên Bầy Xi coi bộ hay hơn tên Bầy lừng của anh Danh đó. Tên Bầy Xi được trình trọng dán lên vách nhưng nằm ở dưới chót hết thầy, vì út mà.

Ngày mai này Bé Bầy đã được một tuổi. Bữa nay đã thấy Má với chị Uyên đi chợ mua đồ về cúng thôi nôi cho Bé, Vẹn cũng chả biết là thôi nôi, tôi nôi, hay thôi tôi nữa. Nghe Ba Má kêu giống giống như thế rồi cũng bắt chước theo thôi. Nhưng đầu sao Ba lại cũng phải xin phép nghỉ làm ngày mai rồi đó.

Má đặt Bé Bầy trước một mâm đầy đồ vật nào là bánh, chén, đĩa,

có cả mực, viết, tập nữa. À Bé Bầy đã bỏ lại mâm, hai tay bắt quyền vờ với cây viết. Ba với vẻ mặt mừng rỡ, nói to cho mọi người cùng nghe: A! Vậy là Ba nhờ thằng này rồi đó! Ai cũng mừng ra mặt hết. Duy chỉ có mình Vẹn hồi sáng tới giờ đói meo. Chị Uyên lo làm đồ ăn với Má, nên quên cho Vẹn ăn sáng. Vẹn nghĩ tội nghiệp cho Vẹn quá, xong Vẹn chỉ dám khóc thút thít thôi. Ba thấy thế mới hỏi sao Vẹn khóc! Vẹn ức lắm, Ba thương Bé Bầy hơn Vẹn kia. Ba cười rồi ôm Vẹn vào lòng bảo: Đứa nào Ba cũng thương hết chứ! Cả nhà cười ầm lên, Vẹn chả biết sao mà người ta cười Vẹn thế nữa?

Đến bữa cơm, Vẹn được ngồi gần Ba tha hồ ăn. Vẹn liếc nhìn sang bên giường, thấy Má cho bé Bầy bú, à vậy mà Vẹn cứ tưởng bữa nay làm tiệc đãi bé Bầy chứ! Ồ! Vậy thì bớt lo rồi đó! Tha hồ ăn cạy!

Ba gấp một miếng thịt gà bỏ vào chén của Vẹn rồi ôn tồn nói:

«Ăn đi con! Vẹn! Ba thương con nhất đó!

UYÊN DŨNG

TRẢ LỜI ĐỐ VUI

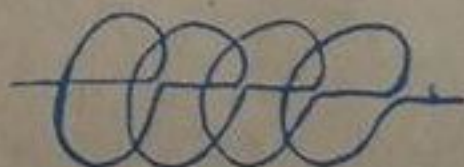
TRẢ LỜI TÌM 2 Ô GIỐNG NHAU:
Ô D1 và A4

TRẢ LỜI: Chiếc ô trên cao nhất không phải chia khóa:

TRẢ LỜI NHẬN XÉT:

- 1— túi áo của người bên mặt
- 2— chiều cao cái nón của người bên mặt
- 3— chiều dài cà vạt
- 4— vị trí chân trái của người bên mặt
- 5— cái ôi của người bên trái
- 6— vành che nón của người bên trái
- 7— số vân ghé bên trái
- 8— bờ ngang vón dẹo ghé bên mặt.

TRẢ LỜI HÌNH VẼ MỘT NÉT



Miêu MUA KÍNH

© V. NGHIÊM

CHÀ! ĐẠO NÀY
MẮT MÌNH KÉM QUÁ,
PHẢI ĐI MUA NGAY
MỘT CẶP KÍNH CẶN
MỚI ĐƯỢC



CÂU THỬ
ĐỌC, CŌI
THẤY ĐƯỢC
MẤY CHỮ?

CHƯA THẤY
CHỮ NÀO!

PHÒNG
THỬ KÍNH

XMU
Z3FH
YNAJD
BRCM
AOZ8765



CÁI NÀY VẬY?

CŨNG THẾ!



CHÀ! VẬY PHẢI
THỬ LOẠI ĐẶC BIỆT
NÀY.

VẬY TỪM!
LUM!



THỬ ĐỦ LOẠI
KÍNH RỒI! CẬU
KHÔNG ĐỌC ĐƯỢC
CHỮ NÀO HẾT SÀO?

CÓ CHỜ!
TÔI ĐỌC ĐƯỢC
3 CHỮ A. B. C...

XMU
Z3FH
YNAJD
BRCM
AOZ8765



.. CŌN MẤY CHỮ KÌA,
CÓ GIÁO CHƯA DẠY TÔI!

BÀI LUẬN

hay nhất lớp

Trường: FRATERNITÉ (Bắc Ái) - Chợ lớn

Lớp: 6è-M2 (lớp sáu hai)

Tên: DƯƠNG QUANG ĐẠI

Địa chỉ: 14-16 Huỳnh Thúc Kháng - SG

LỜI PHÊ của Giáo Sư:

Rất khá.

ĐIỂM: 16/20



BÀI LÀM:

Sàigòn ngày 27 tháng 4. 1971.

Bạn mến,

Hùng, tôi lên Sài Gòn đã lâu rồi, mà bây giờ tôi mới viết cho Hùng chắc Hùng giận tôi lắm. Thôi tôi xin lỗi Hùng nhé. Lên Sài Gòn, tôi thấy nhớ Hùng quá, hơn bao giờ hết, nhớ luôn cả Đà-Lạt thơ-mộng mà chúng ta đã vui đùa: Hồ Than Thở, suối Cam-ly, tháp Prenn, hồ Xuân-Hương bỗng chốc hiện trong óc tôi. Nếu không phải lên Sài Gòn để tiếp tục học, chắc tôi không bao giờ muốn rời Đà Lạt và nhất là Hùng.

Ở trên đây một mình trong căn trường rộng lớn, tôi không có ai làm bạn ngoài sách vở. Hai đứa đang sống chung, nay tôi phải lên Sài Gòn, mỗi đứa một nơi, tôi thấy đơn độc quá. Giá có Hùng bên cạnh thì sướng biết mấy.

Thế Hùng và hai bác bên nhà cũng khỏe và mạnh giỏi chứ? Thế bây giờ Hùng vẫn còn đứng như cũ chứ? Hùng còn bị chúng bạn chế là Mai-Hắc-Đế không? Con mực đã đẻ chưa? Cho hay tin nhé!

Tôi làm sao quên được kỳ nghỉ hè ở Nha-Trang. Nhớ càng phát thèm! Chúng mình Tha hồ vui đùa bằng thích! Tôi còn nhớ lúc Hùng không biết lội bị sóng mạnh tạt, kêu ú ớ làm cả bọn cười như nắc nẻ. Chúng mình chơi rượt bắt dưới biển, báo hại cho cu Trĩ bị dừ.

Đề: Viết thư cho bạn kể lại những trò chơi trong kỳ hè qua và rủ bạn cùng đi nghỉ hè.

Và Hùng có nhớ cái hôm mà mình mãi lo chơi, cả anh huynh trưởng huyết còi kêu tụ họp mình cũng quên hẳn, thế là hai đứa về bị phạt. Và lúc chúng mình đi hái dổi ở nhà bà Tư. Hai đứa đã leo rào vào trong vườn hái, chúng mình quên phứt cả con KI KI của bà Tư. Vừa nghe tiếng chó sủa, hai đứa đã vác giỏ lên cõ chạy bán sống bán chết mới thoát. May quá, mình ra khỏi chứ không thì... thì cũng có chuyện. Nhưng khi vừa leo ra, tôi bị dây kẽm làm rách quần. Lúc về bị cả bọn chế nhạo. Quê quá! Tồn đến già. Bây giờ nghĩ lại con Ki Ki, tôi phát run lên! Tối đến, chung quanh ngọn lửa trại, chúng ta hát to những bài ca vừa nhảy múa thật nhộn nhạo Hùng! Còn lúc cả bọn trốn anh Huynh trưởng đi bắt dế, đứa nào cũng mang theo gậy, hộp và đủ cả dụng cụ đồ nghề để bắt dế. Khi về đi ngang qua bãi tha ma, cả bọn sợ hú hồn chạy như điên như lết là thằng Tuấn thỏ dế! Vậy mà vui thật hả Hùng!

Ồi những kỷ niệm êm đềm mà tôi không bao giờ quên được. Những hình ảnh đã in sâu vào óc tôi và bây giờ đang lần lượt hiện ra trong trí nhớ của tôi. Càng nhớ, càng tiếc, tôi muốn mình trở lại lúc đó. Nhưng chẳng thấy đâu, mình chỉ thấy toàn xe cộ, nhà cửa ồn ào, náo nhiệt trái hẳn với cái vẻ đẹp thơ mộng của Đà Lạt. Hùng có đồng ý với tôi điều đó chứ?

A, kỳ niên học sắp hết, những tiếng ve sầu, những xác phượng rơi báo hiệu mùa Hè sắp tới. Tôi sẽ gửi thư xin ba mẹ trở về Đà Lạt

để chúng mình, vui đùa thỏa thích ngày nào nhé Hùng! Và rồi, chúng mình sẽ đi nghỉ hè! Đề coi, mình đi đâu cả? Hà-tiên, Cáp, Nha-trang hay Mỹ-tho? khó nghĩ quá, chỗ nào cũng đẹp và có cái thú riêng của nó!

Ấy quên, chưa chi mà tôi đã đề nghị tới chuuyện chọn chỗ. Hơi quá lố bở hé!

Thôi thơ cũng hơi dài, tôi còn phải ngủ để mai dậy sớm lúc này các bạn tôi, ai này đã ngủ rồi. Nhớ viết thư trả lời nhé! Mong thư bỏ lăm đó. Tôi xin dừng bút nơi đây, chúc bạn mạnh khỏe vui vẻ và đầy sức khỏe!

Tái-Bát: Xém nữa quên, Hùng nhớ gọi lên cho tớ bịch mận Đà-Lạt nha, thèm quá và mua giùm tớ mấy con tằm, nhớ hái nhiều lá dâu nha. Cảm ơn nhiều.

Bạn của HÙNG.



— Con tôi không có đây nhưng cháu có thể vô đây để đợi nó!

em học n h a c



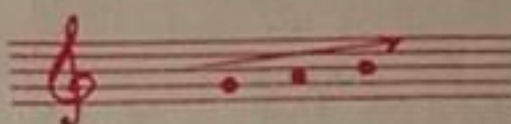
Chào các bô,

Hà đã nhận được nhiều thư của các bô khắp nơi gửi về tán thành và ủng hộ trang « Bé Học Nhạc » làm Hà cảm động quá. Điều đó chứng tỏ nhiều bô rất tha thiết với âm nhạc và cùng chí hướng với Hà. Lại có bô vẽ tặng Hà « khoá Sol » thật đẹp. Lại có bô viết thư đó Hà biết dấu tròn  bằng mấy dấu trắng  dấu trắng bằng mấy dấu đen  dấu đen bằng mấy dấu móc  ... Thôi, Hà không chịu thua đâu, để Hà viết lại cho coi :

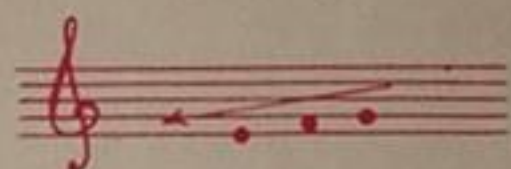
Các bô phục tài Hà chưa ?.. chịu đi đề Hà chép tiếp cho mà học. Hôm nay chúng ta cần biết thêm về :

- Giải nốt
- Hàng kẻ phụ
- Cách viết nối các dấu móc.

Các dấu nằm trên hàng kẻ thứ 2 đọc là SOL, vậy chúng ta có « giải nốt lên » nếu ta đọc từ SOL trở lên LA SI... và « giải nốt xuống » nếu ta đọc từ SOL trở xuống FA, MI...



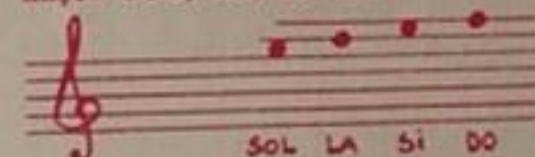
giải nốt lên



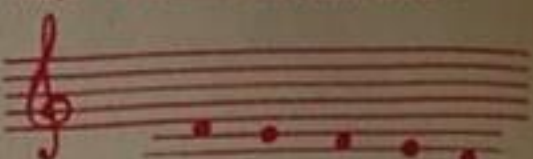
giải nốt xuống

Muốn viết những nốt nhạc thật trầm hoặc thật cao, ta có thể kẻ nhiều dòng nhạc phụ và khe nhạc phụ.

Như thế số dòng nhạc phụ và khe nhạc phụ không giới hạn. Nhờ đó ta có thể viết các nốt nhạc « trên khuôn nhạc » SOL, LA, SI, DO :

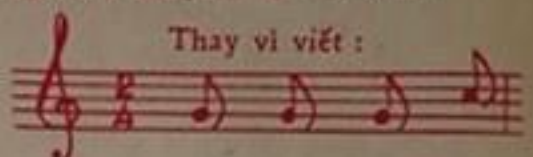


Và các nốt nhạc « dưới khuôn nhạc » RE, DO, SI, LA, SOL.

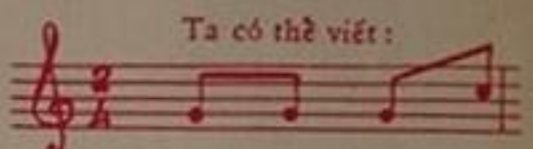


RE DO SI LA SOL

Chắc các bô biết bờ ngõ rồi phải không ? Chúng ta đi thêm vào một vài chi tiết nữa. Đó là cách viết nối liền các dấu móc lại với nhau.



Thay vì viết :

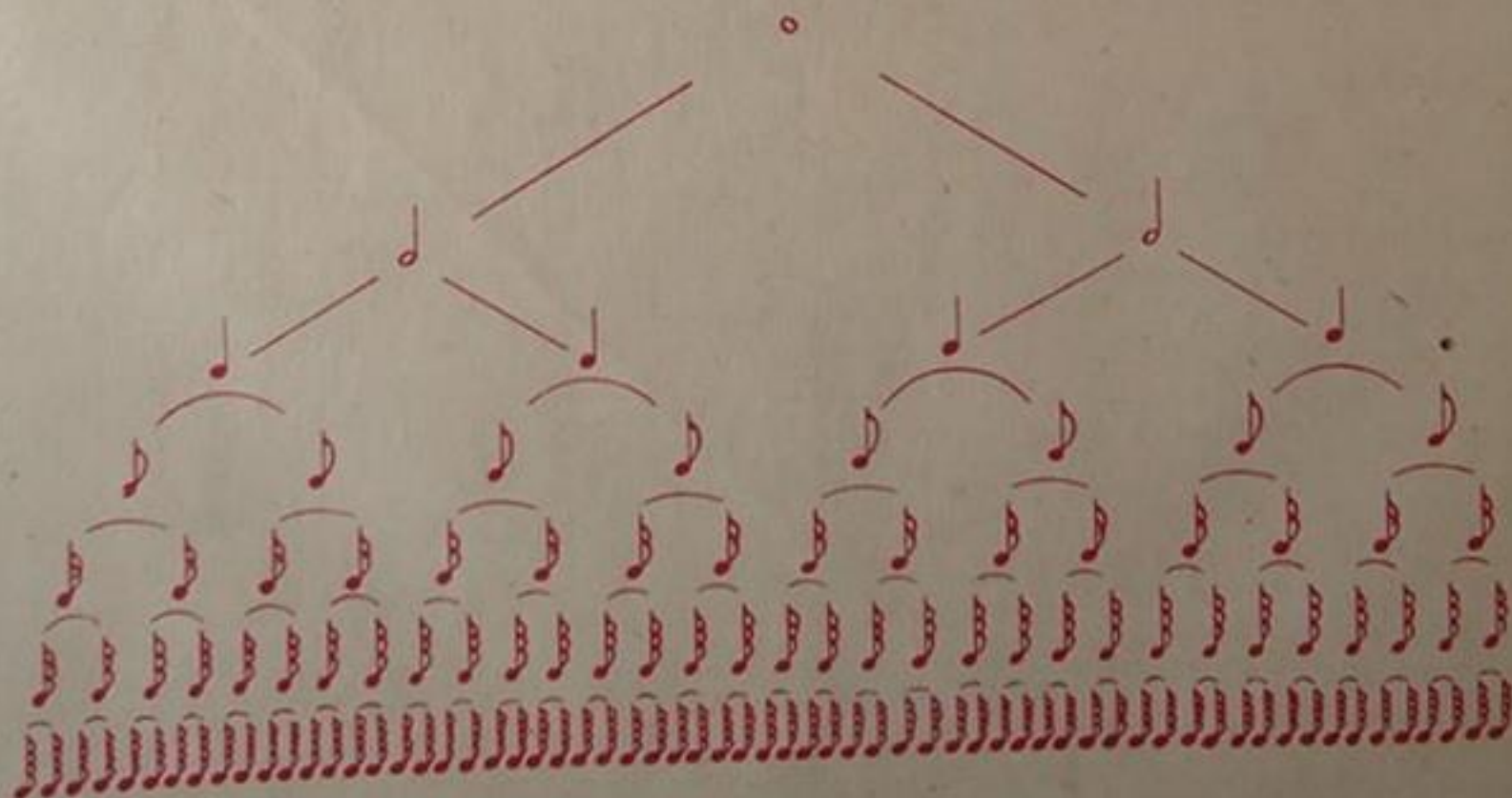


Ta có thể viết :



Nhìn cách viết trên, các bô thấy các dấu móc được thay thế bằng một gạch.

Đó các bô thấy thủ vị chưa, mỗi ngày chúng ta một tiến lên, và hôm nay Hà viết nhiều nên mỏi tay rồi. Chúc các bô luôn kiên nhẫn để học hỏi thêm.







TRANG KỸ THUẬT



Em Ngô Xuân Bình, Phú Lâm

Anh vui mừng đón nhận một người chịu khó học hỏi như em làm em của anh.

Nếu có phương tiện nên tìm cách học nữa đi tốt lắm. Thắc mắc gì về điện tử cứ viết thư về anh sẽ trả lời ngay.

À còn Schéma mà em vẽ trong thư là Schéma của một Micro FM Wireless tiếng pháp gọi là Micro sans fil có nghĩa là micro không cần dây dẫn đến Ampli. (Khuyếch đại) Họ dùng 2 transistor oscillator (giao động) để truyền tín hiệu từ micro và nhờ băng tần FM nhận ở trên một tần số nào đó rồi khuyếch đại. Nếu anh không làm thì hình như một loại máy thu bằng hiệu CROW có dùng micro kiểu này. Đứng FM (Fréquence modulator) là băng tần có thể bắt được đài truyền hình.

Em Trần Linh-xóm mới

TV RCA của em màn ảnh như em tả thì có thể hư ở bộ phận tunet (bắt đài) Em có thể ra tiệm TV nào gần đó mua độ 5m dây Antena Tivi. Rồi vẽ gắn vào chỗ Antena xem sao. Còn hình bị rung thì Tivi đó là của Mỹ nên chạy dòng điện 125v-60c/s nên hình bị rung. Em có thể đem đến một tiệm T.V. để sửa lại 50c/s hoặc tới số 262 Nguyễn huỳnh Đức Phú Nhuận cạnh công xe lửa số 6 Trương Minh Ký sửa là chắc ăn nhất.

Còn vấn đề đi học vô tuyến, thời cứ lo học lấy tú tài đi rồi hãy tính. Nên có căn bản về văn hóa và sinh ngữ đi.

Em Hoàng Gia Định

Đọc thư em anh lấy làm lạ vô cùng vì em nói là đã học xong vô tuyến điện cấp 1 rồi và học cả về Radio chạy đèn điện tử nữa. Mà em lại còn hỏi anh cách đọc Resistor thì kỳ thật.

Còn em hỏi về đồng hồ thì nó nhiều loại lắm, thường thường đo được ohm - Điện một chiều, điện xoay chiều ampère v.v.,.

Cháu Đan Giao, Saigon,

Yên chí Chú sẽ làm eo với Chú bút đề xin thêm đất mở rộng trang kỹ thuật. Lúc đó chú chỉ cách làm máy Chiếu phim, tàu chạy bằng hơi nước v.v... Còn về vấn đề máy Radio Sony của cháu muốn nghe rõ đài xa như VOA, BBC v.v... thì nên gắn thêm antenne trời. Còn về cách gắn antenne để làm cháu chỉ việc ra tiệm radio mua 1 hộp antena Radio, hình nó giống như cái lò xo vẽ căng ra ở trong nhà khoảng cách 2 cây cột là được.

Em Oanh-Gia định

Thường thường Survolteur của máy hãng ít có tiếng tằm làm kỹ thuật không được bảo đảm lắm nên tình trạng trục trặc xảy ra là chuyện thường.

Còn TV National 16 Inches của nhà em như vậy là bóng đèn bị yếu rồi. Phải thay mới em ạ.

Em Trần ngọc Giao - Đà Nẵng

Anh mà uống một lọ thuốc ngủ như trong thư em viết thì chắc có lẽ anh sẽ ngủ luôn quá lấy ai mà trả lời thư cho em đây. Thôi đùa đấy thôi. Em mua OA 70 là đúng rồi. Ở Đà Nẵng loại máy này khó bắt được đài Saigon vì xa quá. Chỉ xài được vài ngày. Anh trả lời đủ rồi đấy nhé.

Chịu chưa. Cố động cho Thiếu Nhi ở Đà Nẵng nhé em cưng của anh.

Em hỏi về đồng hồ

Trường hợp đồng hồ của em như vậy là vì đồng hồ của em bị nước vô, rồi hơi nước đọng lại trên mặt kính ở mé trong, hoặc vì không khí ở trong đồng hồ gặp lạnh bên ngoài như trời mưa chẳng hạn nên ngưng lại thành nước đó. Nếu tình trạng cứ xảy ra luôn như vậy thì một thời gian sau mặt kính sẽ bị mốc lên. Khó có cách nào tránh được vì những đồng hồ rẻ tiền đều bị nạn như vậy. Em chỉ việc nhờ thợ tháo ra lau là hết.

Em Trần Xuân Y - Đà Nẵng.

— Nếu em có kính hiển vi khá tốt soi lên một cái đĩa hát thì em sẽ thấy có những đường rãnh vòng tròn nhỏ li ti ở trên mặt đĩa, em quan sát thật kỹ em sẽ thấy cả một bài ca ghi ở trên đĩa đó nó chỉ có 1 đường xoáy theo chiều tròn ốc. Và những đường này sẽ có chỗ nông chỗ sâu, chính chỗ nông chỗ sâu này họ ghi âm thanh vào đó. Kỹ thuật thu âm tiếng nói vào đĩa thì họ dùng một máy thu khá phức tạp rồi họ ghi vào những đĩa bằng kim loại mà gọi là khuôn rồi nhờ khuôn đó họ mới đúc ra đĩa bằng nhựa.

— Kỹ thuật thu âm thanh vào đĩa hoàn toàn khác với kỹ thuật thu âm thanh vào băng nhựa.

Đem hình ảnh vào Tivi, thì nguyên tắc căn bản là đổi ánh sáng ra dòng điện Vì hình ảnh phải có ánh sáng chiếu vào thì mới hiện lên hình đối với thị giác của ta. Dòng điện hình ảnh sẽ được phát đi như dòng điện âm thanh, máy Tivi sẽ nhận được dòng điện này và công việc của Tivi là sẽ đổi nó trở lại thành ánh sáng và tạo nên hình ảnh.

BÌNH ELECTRONIC

Đường lên núi THIÊN MÃ



kỳ 4

— Thôi tôi can cậu. Họ gần chết đi, với lại lúc đó lo chạy cho mau còn nghĩ gì được nữa. Chỉ sợ ông ấy xin mình địa chỉ thì phiền lắm. Thôi mình biết họ, họ không biết mình như thế thú vị hơn. Tôi chợ An Đông rồi đây này ...Chà tiệm Siu Siu hôm nay có vẻ vắng hơn mọi lần. Thế nào cũng còn món lòng gà. Phải lẹ lên mới được!

Một lát sau hai chị em ngồi ăn uống tại một chiếc bàn nhỏ kê ở ngoài ngay mái hiên.

Chị Thu Dung vào vấn đề trước:

— Vụ Đông Hưng vượt ngục chú nghĩ sao?

Sơn trả lời ngay:

— Em thấy rằng như thế, tình hình sẽ đổi khác. Chắc ông Thanh Tra Mạc Kính sẽ mời chúng mình lên núi Thiên Mã sớm hơn dự định

— Nhất định là như thế rồi.

— Sao chị lại nói là nhất định.

— Tại vì ông ấy đã sửa soạn nhiều dụng cụ cần thiết. Chiều hôm kia chị gặp ông ấy ở hãng buôn đồ dụng cụ thể thao Sài Gòn Sport, vì chị cũng vô thăm người quen bán hàng ở đó nên chị được xem hóa đơn thấy ghi đủ thứ: lều vải giăng ghệt, đèn bão, dao đi rừng ...

Bỗng Sơn chợt hỏi:

— Chị vừa nói là gặp ông ấy hôm nào nhỉ.

— Chiều hôm kia.

Sơn gặng lại:

— Có chắc không?

Chị Thu Dung ngạc nhiên:

— Chắc chứ sao lại không Nhưng tại sao chú lại hỏi như thế?

Sơn lầm bầm:

— Lạ quá ... lạ quá

— Chuyện gì thế. Tại sao lạ?

— Chị không thấy lạ sao. Theo

mình dự đoán thì ông Mạc Kính sẽ chỉ nghĩ đến việc lên núi Thiên Mã sau khi Đông Hưng đã vượt ngục vì tình thế đổi khác rồi.

Vậy mà Đông Hưng mới vượt ngục lúc 3g chiều hôm nay. Điều đó chứng tỏ ông Mạc Kính hẳn đã có chương trình đi từ trước rồi.

Chị Thu Dung đập bàn:

— Ừ nhỉ! Có thể mà chị không nghĩ ra. Tại sao lại như thế?

Sơn chép miệng liền hỏi:

— Bị mật lắm! Bị mật lắm! Nhất định là phải có uẩn khúc gì ở bên trong.

— Bên trong vụ gì?

— Vụ Đông Hưng vượt ngục! Bây giờ em tự đánh dấu hỏi là tại sao sở an ninh Quốc Gia lại dễ xõng tù một cách dễ dàng như thế được. Nhất là với một tội nhân quan trọng như chủ tịch của Hội Hoa Phù Dung...

Chị Thu Dung ngắt lời:

— Nghĩa là chú nghĩ ngờ có sự sắp đặt của sở an ninh quốc gia trong vụ này.

Sơn gật đầu:

— Vâng, có thể như thế. Biết đâu việc xõng tù này chẳng là một đòn phép của ông Thanh Tra Mạc Kính. Thả con săn sắt bắt con cá rô mà.

Chị Thu Dung suy nghĩ rồi gật đầu:

— Ừ! Có thể lắm chứ...

— Tốt hơn hết là mình đi kiểm ông Mạc Kính. Nhân thế bắt ông ấy xác nhận lại lời mời hồi năm ngoái là cho chúng ta thập tùng đi theo ông lên núi Thiên Mã.

Sơn tán thành:

— Phải đấy. Mình phải gặp ông Mạc Kính trước đã rồi sau hãy hay.. Cả hai người cùng cảm thấy xao xuyến bởi một niềm phấn khởi hân hoan. Cuộc sống gò bó trong đô thành chật hẹp này đã từ lâu khiến cho họ cảm thấy tù túng. Viễn tượng một cuộc phiêu lưu trên những giải đường mòn băng qua khe suối lá rừng những chòm núi non hiểm trở cao ngất trời xanh, chắc chắn sẽ đem tới cho họ nhiều hứng thú. Chị Thu Dung xoa hai bàn tay trắng nuột của chị vào nhau rồi mỉm cười nói:

— Tường thuật mãi tin chó cán xe, xe cán chó buồn quá. Chị muốn bứt cái vai trò của một thông tin viên để trở thành một cây bút phóng sự. Viết phóng sự rộng rãi hơn nhiều...

Sơn cũng phụ họa:

— Còn em.

Sơn chưa kịp nói rút câu thì nó bỗng vội vã ngừng lại. Cặp mắt của

nó vụt sáng lên một cách lạ thường và nó cúi xuống nói thật nhanh.

— Chị! ...

Chị Thu Dung ngạc nhiên nhìn nó như dò hỏi, Sơn tiếp ngay:

— Chị cứ giữ về tự nhiên. Hình như ở mé bàn bên trái..

Chị Thu Dung vội giả vờ gạt tay cho chiếc đĩa rơi xuống đất rồi cúi xuống nhặt. Lúc ngẩng lên, chị không dấu được vẻ xúc động:

— Tur Bạch Đằng! ...

Sơn gật đầu khẽ nói tiếp:

— Thăng ngồi xoay lưng lại phía mình là bác Tín. Chị nhớ bác Tín thân mến của chúng mình không.

Chị Thu Dung mỉm cười gật đầu:

— Cái anh chàng gà tô của Hội Hoa Phù Dung bị chú cho vào xiếc hôm xảy ra án mạng ông già Nguyễn Quốc Viên ở đường Hạnh Phúc Chợ lớn! (xem cuốn Lá chúc thư)

Sơn mỉm cười, lòng khoan khoái khi được nhắc lại những thành tích mà nó đã đóng góp trong cuộc điều tra năm vừa qua. Bỗng nó hỏi chị Thu Dung:

— Mình nên « theo » không?

Chị Thu Dung cúi xuống thì thào:

— Dĩ nhiên là « theo » rồi. Cơ hội ngàn năm một thuở đấy nhà ông ạ.

— Hình như họ đã trông thấy mình, khó khăn đấy nhé.

— Hãy cố làm ra vẻ mình chưa thấy họ. Bây giờ một, hai, ba chúng mình cùng cười để họ chú ý về phía ta, rồi tỉnh bơ đi nhé...

Thế rồi cả hai chị em cùng cất tiếng cười ròn rã. Tất cả mọi thực khách gần đó đều quay lại nhìn. Mặt chị Thu Dung đỏ hồng lên dưới ánh đèn sáng. Hàm răng của chị trắng bóng phớt dưới khóe môi điểm hồng nom tươi tắn như một đóa phù dung. Sắc đẹp của chị làm nhiều người ngẩn ngơ. Một vài người khác không dấu được vẻ khời hải cũng bật lên cười theo. Chắc chị Thu Dung mắc cỡ lắm, nên chị ấy bấu lấy bàn tay nhỏ bé của Sơn một cái thật mạnh

rồi làm ra vẻ tiếp tục câu chuyện hài hước đang dở dang:

— Thế... cứ cái đà câu chuyện như vậy thì bảo có kỳ khôi không.

Sơn múc một muỗng canh đồ vào bát rồi gặt đầu lia lịa:

— Kỳ khôi thiệt.

Rồi trong chớp mắt nhìn qua vai một người bước qua, Sơn liếc thật nhanh về phía bàn của anh Tur Bạch Đằng. Nó bắt gặp anh Tur đang ra hiệu cho bác Tín bằng một điệu bộ kín đáo chỉ chị Thu Dung. Quả nhiên, một giây sau nó thấy bác Tín rút một chiếc máy lữa. Tầm khấn tay trong túi quần của bác rút ra và bác xoay người hẳn sang một bên để cúi xuống nhặt.

Sơn vội vàng nói bỏ bỏ:

— Thôi đừng cine nữa chị ạ. Đi đại nhạc hội khoái hơn.

Chị Thu Dung trả lời ngay:

— Thôi sắp ý kiến của cậu đi. Vô đại nhạc hội nóng thấy mồ.

Sơn cãi lại:

— Mà điều có kịch của ban Gió Mới. Ui cha, ban kịch Gió Mới có hề Lâm Toại pha trò tức cười muốn chết.

Thế là cả hai chị em bàn cãi ồm tỏi về ban kịch Gió Mới về từng kịch bản, về diễn viên. Cả chị em cùng cố ý nói hơi to để cho bên anh Tur nghe thấy. Quả nhiên cả hai người hình như đã ngừng to nhỏ và cố ý lắng tai nghe. Bác Tín lúc này đã xoay hẳn cái ghế ngồi nghiêm chỉnh lại để dấu hẳn bộ mặt của mình. Còn anh Tur thì kín đáo kéo thấp chiếc vành mũ cổ hữu sụp xuống hơn chút nữa. Một lát, anh lại đổi thế ngồi và lợi dụng cử chỉ ấy, anh khẽ nhích cái ghế lùi vào mé sát tường hơn một chút nữa. Thế là khuôn mặt của anh bị che lấp bởi chiếc lưng cụt mịch của bác Tín. Sơn khẽ cúi đầu nói với chị Thu Dung:

— Cá can câu rồi. Họ tin tưởng là mình không thấy họ chị ạ.

(còn nữa)



THƠ NGỤ NGÔN

CỢP GHÉT KHỈ

Khỉ vì ranh mãnh cợp thù,
Khỉ chuyén gheo cợp lu bà cười
chơi

Rình mồi cợp mãi nín hơi
Khỉ đến khọt khẹt, đồng thời rung
cây

Rồi kiém những trái thái lầy,
Liệng cợp chạy mất, cả bầy cười
vang.

Hôm sau cợp cũng mê man,
Rình mồi lâu lắm, và toan chụp
mồi.

Khỉ nhảy ồm cồ cợp ngồi,
Rồi la chơe chơe một hồi cho vui
Giật mình cợp chạy cong đuôi,
Khỉ thót lên nhánh, rung đuôi cười
chơi.

Lại còn khèn khẹt lăm lờ.
Cợp tức ừa máu, phải chơi đấu
nào.

Một hôm cợp giả đồ đau,
Khỉ đến chơe gheo, cào cào một
bên.

Thình lình cợp bắt mấy tên,
Rồi đè xé xác, máu lên lã lã cùng.
Cho hay chơi ác gặp hung.
Ăn quen mắc bẫy, lẽ chung đồ mà.

CON KẾT

Kết thường học nói cả ngày,
Gần người thô tục, Kết hay cười
thề.

Được người đạo đức đem về,
Kết luôn vâng dạ, mọi bề đáng
khen.

Rõ là gần mực thì đen,
Gần người bạn tốt, ta bền tốt theo.

NGUYỄN TÀI NĂNG

QUỐC NGŨ' LÀ CHÌA KHÓA ĐỂ MỞ CỬA NHÀ TÙ
KHI TA BỊ GIAM HẮM VÀO VÒNG NÔ LỆ



TIẾNG HÚ

TRÊN ĐỈNH NON

CHÀ - HÓC

• VŨ HẠNH •

kỳ 8

Một lát sau đấy, Sa Keo lạch tạt khỏi tảng đá.

Mìn Pay thì thầm:

— Chúng ta chạy khỏi đây thôi.

Kha Li đáp lại:

— Đừng sợ. Tao đoán lão không nom thấy ta đâu. Bây giờ chạy đi nơi khác sẽ gây tiếng động, lão lại đuổi theo đó mà.

Lão phủ thủy xuống tới đất, dừng lại nghe ngóng một lát rồi chậm chạp lại gốc cây mơ nín thở dây và lừa trâu đi. Kha Li bèn lại bụi cây rút mũi tên ra cài sau lưng kho của mình nó nói:

— Sa Keo thấy động, lão sợ thú rừng vỗ lấy đôi trâu nên bắn phòng chừng vậy đó. Chúng ta cứ đi thật chậm, tránh xa tầm mắt của lão là được.

Hai đứa lại tiếp tục đi cách khoảng, vừa cúi lom khom vừa nheo mắt nhìn tới trước. Đường núi bây giờ khó khăn hơn nhiều, cây lá um tùm chẳng chít. Tới một hẻm núi, Mìn Pay đang hồi hộp bước bỗng thấy Kha ngồi sụp xuống trước mặt nó. Nó cũng vội ngồi xuống:

— Gì đó?

Kha Li quay lại thì thầm:

— Là búa.

Trong giọng của nó có thoáng một ý run sợ. Mìn Pay rón rén bước tới, thấy một vỏ cây vẽ hình chàng chít đặt giữa lối đi.

— Búa gì thế này?

— Đâu có biết được. Chắc lão Xa Xeo không muốn cho ai đi theo.

— Thôi, mình trở về đi.

Kha Li do dự. Quay về nó thấy được yên tâm hơn. Nhưng mất bao nhiêu công phu theo dõi lại chịu bỏ về nửa chừng vậy sao? Rốt cuộc nào có biết gì về con quỷ dữ, về cái chết của con trâu mà nó mến yêu không biết chừng nào.

Nó nói:

— Đã đi thì phải tới nơi tới chốn đó Mìn Pay à. Mày nghe con yông (1) nói gì ở trên cành cây kia không?

Mìn Pay lắng tai nghe những tiếng chim riu rít trên cành. Kha Li nói tiếp:

— Con yông nó cười bọn mình nhất gan, không bằng mấy chú trâu kia. Chúng ta cứ đi tới nào.

Hai đứa khép nép vòng quanh lá búa chứ không dám bước ngang qua. Mìn Pay không còn dám đi sau xa như trước mà bám sát theo Kha Li.

Cứ thế hai đứa lom khom lượn lỏi theo vết chân trâu trong rừng không biết bao lâu, mồ hôi đầm ướt thân mình. Thình thoảng qua đôi kẽ lá chúng mới nhìn thấy một đôi ánh nắng lác loài nhều xuống từ một vòm trời xa thẳm.

Tới một rẫy hoang, phủ thủy Sa Keo dừng lại, hú một tiếng lớn. Cả hai đứa bé cũng cúi rạp xuống, chun vào bụi rậm. Rồi Sa Keo lừa trâu vào một ngôi nhà sàn rách nát ở giữa đám rẫy um tùm.

Kha Li bảo với Mìn Pay:

— Mình bỏ vào trong xem nào.

— Thôi đi. Lão thấy được mình thì chết.

— Làm sao mà lão thấy được? Thế mày ngồi yên ở đây chờ tao, để tao tìm xem Sa Keo làm gì trong ấy.

Mìn Pay vội níu lấy tay Kha Li:

— Ngồi đây một mình, tao cũng sợ lắm.

Bỗng có tiếng ngựa hí lên, tiếng móng nện xuống mặt đất đi dộp mỗi lúc một gần. Hai đứa nín thở ngồi sát vào nhau. Bây giờ bóng chiều đã đưa màu đêm lằng vằng trong các bụi rậm, hai đứa phải cố nheo mắt nhìn qua kẽ lá dày đặc ra ngoài rừng cây âm u.

(1) Yông: loài chim giống con nhông con sáo.

(còn nữa)

NHỮNG BÔNG HỒNG
CỦA TUỔI TRẺ:
TAY NGỌC

CHUYỆN BÉ PHƯỢNG

Truyện dài của NHẬT TIẾN
ĂN BÀN MỜI LỘNG LẪY
CHỮ LỚN DỄ ĐỌC

Đã phát hành toàn quốc

Thư từ, bài vở xin gửi:

NHẬT TIẾN

Tòa soạn báo Thiếu Nhi

159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận)

SAIGON

Hộp thư VƯỜN HỒNG

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

Em MINA: Dài nhất là 5 trang. Ngắn hơn càng tốt miễn đủ ý, văn gọn và hàm súc, viết 1 mặt. Giấy khổ lớn là giấy kẻ ô vuông mà người ta hay làm đơn. Viết giấy nào cũng được, đại khái ý mà, 6đ đủ rồi. Có địa chỉ của em. Em không vớ vẩn tí nào.

Em NGỌC HƯƠNG: Tòa soạn và riêng chị rất cảm động về lòng tin yêu của em qua lá thư 8 trang dày đặc. Nhưng chỉ có một điểm chị hơi nghi khác em là không hề có sự cạnh tranh gì hết. Mà chỉ là bổn phận của tất cả mọi người thương yêu tuổi thơ phải làm, càng nhiều càng tốt. Làng báo chỉ lành mạnh khi mà tất cả các báo đều lành mạnh và tâm hồn các em sẽ chỉ được bảo đảm khi mà trên mặt sạp báo bày đầy áp sách báo lành mạnh.

Em HOÀNG HỒN: Các em hướng ứng nồng nhiệt báo lành mạnh làm chị cảm động và càng vững tin ở tương lai quốc gia. Mong rằng các anh chị sẽ ráng đề khỏi phụ lòng các em.

Em TRÚC LAM: Con trai vô vườn Hồng con gái không có cười gì hết, đừng có sợ. Đã chuyển bài qua chú N.T. Tên hay lắm rồi.

Em THANH VÂN: Muốn tới tòa soạn em đi đường Trương Minh Giảng nối dài tức là đường Trương Minh Ký, qua cổng xe lửa số 6 tới số nhà 124 Trương Minh Ký em quẹo tay mặt chừng 20 thước là gặp số 159 Thiệu Trị rồi. Nếu em yêu những người trong gia đình thì em nên tỏ ra, chứ em đề bụng mà bên ngoài lại oán trách thì mọi người không hiểu sẽ buồn em đó.

Em MÀN LINH: Gửi 2 cái hình về ngay đi em, Ủng hộ Thiệu Nhi như em là quý lắm rồi.

Em TÂM ĐÀLAT: Viết 5 trang giấy tập học trò mà chữ nhỏ là đủ rồi đó em.

Em HOÀI VĂN: Gửi cho chị 1 hình nữa em nhé. Đề dán vào thẻ ý mĩ. Chép phiếu lý lịch theo trong báo rồi gửi về báo với ảnh nhé. Đừng làm biếng mà cắt phiếu, xấu báo đi đó.

Em NAM NHI: Tên em nghe như là tên con trai ý. Nè, chị giải đáp thắc mắc đây hổng: 1) Đúng, bác chủ nhiệm chính là Giám đốc nhà sách Khai Trí đó. 2) Công dân Vườn Hồng có lúc nhiều nam, có lúc số nữ công dân lại vượt, thì đua mà. 3) Gia nhập gia đình Thiệu Nhi không cần phải sáng tác. Chỉ cần những tâm hồn trong sáng, hồn nhiên yêu đời, yêu thích Thiệu Nhi là đủ điều kiện gia nhập Gia đình Thiệu Nhi rồi.

Em HỒNG THUY: Em dặn sạp báo trước đề khỏi bị lỡ nhé. Bữa nào về Saigon, em ghé nhà sách Khai Trí, 82 Lê Lợi sẽ mua được các số báo còn thiếu. Độc giả như em làm người viết lên tinh thần lắm. Em rất thông minh và đầy thiện chí. Trên trường đời, chỗ danh dự luôn luôn dành sẵn cho người có thiện chí em à. Chị rất cảm ơn em.

Em KHA THÚC LINH: Em viết thư có duyên quá đi. Làm chị phải chịu thua luôn cái tài vui đùa của em rồi đó. Em đòi mỗi tuần phải có 2 số báo Thiệu Nhi để đọc, điều đó hay lắm vì em đúng là tâm hồn trong sáng, nhưng cũng phải thương các bác các chú trong tòa soạn, coi chừng phát đau cả đó nghe em.

Em LINH THỦY: Em cho chị gửi lời cảm ơn lòng ưu ái của gia đình em đối với chị. Biết khen ngợi và khuyến khích người khác cũng là một cử chỉ tốt đẹp đó em. Em nên cảm ơn Thượng Đế rằng em đã may mắn sống chung một mái nhà với những tâm hồn côi cút. Phần thưởng mà Thượng Đế dành cho em đó. Chị em mình có mục Muốn Hồng Nghìn Tía. Gửi bài về đi.

Em THẾ THANH: Phiếu còn thiếu chi tiết, em chép lại ở số 7 của em.

Em DẠ TRƯỜNG TỬ TUYẾT: Ở chữ của em sẽ đăng. Nhưng sau này, gửi hình mới, em rắng về nhỏ lại nhé. Xong hổng vậy là đúng rồi, sao lại bày đặt kêu chị là bác.

Em TUYẾT THƯƠNG: Ý! Em gửi hình sau mà ưu tiên trước các em khác kiện chị là nhận hối lộ thì sao. Phải kỷ luật chứ em.

Em HOÀNG TỔ VÂN: Bài dự thi của em số 69. Tên em hay ghê em há.

Em HUỖNH THỊ PHUONG: Em ngoan lắm. Nếu gặp em là chị mi ngay hà. Nếu không gửi bài luận nhất

trong lớp thì em phải viết bài dự thi Gia Đình Mến Yêu mới hợp lệ. Em viết về gia đình em đó, vậy là được rồi.

Em CA DAO: Tên em sao nghe ngầu như lời ru của mẹ. Viết cho Vườn Hồng sẽ có báo tặng em à. Duy chỉ có bài Dự thi nếu lựa đăng sẽ có nhuận bút. Truyện thú vật, trò chơi, khéo tay đều được hoan nghênh lắm đó em, hời công dân mới của chị.

Em RONG HỒNG: Đang in thẻ em à. Hình 4 x 6 đúng rồi. Bình hoa chợ Saigon bán nhiều lắm. Chờn 2008 1 cái (nhỏ thôi). Nếu không có bình thì sai chén ăn cơm (em đọc lại bài đó đi). Em ở Saigon thì mua ở cửa Bắc chợ Bến Thành, hàng ly tách nào cũng có. Với 508 mà có 9, 10 bông hoa cúc trắng thì mua được rồi đó em. Thương yêu mẹ, muốn tặng má thì phải hy sinh vài buổi ăn sáng (lâu lâu nhịn ăn rất tốt). Em muốn làm nhiều thứ mà không được, chị thông cảm và rất lấy làm buồn dùm em. Nhưng rồi kìa, chị thấy H.T. như có lẽ em nên gộp thêm một chút xiu nữa vào ý muốn của em, chút xiu đó, em ơi, là thiện chí. Chị hết lòng mong trời nhận được thư sắp tới của em với đầy sự vui vẻ.



BÀI LUẬN HAY NHẤT LỚP

Nguyễn văn Cà lơ Đoàn đức Dũng
Hồ ngọc Phương Dương thế Thuật.
Hà ngọc Ân Trần văn Sinh. Trương
văn Ty Nguyễn tiến Dũng. Nguyễn
thị Kim Oanh Nguyễn quang Cung.
Phạm thị Lan Chi. Nguyễn văn Nhân.
Trà thị Kim Kha. Trần thị Phương Lan.



NHẮN TIN CÁC EM

Vì bài dự thi của các em gửi đến quá nhiều, nên để tránh trường hợp các em phải chờ đợi lâu mới biết kết quả cuộc thi, Tòa soạn quyết định sẽ khóa số nhận bài dự thi viết về GIA ĐÌNH THÂN YÊU kể từ ngày 15-10-71 thay vì 15-12-71 như đã loan báo. Các em ở xa tòa soạn sẽ căn cứ vào con dấu của nhà bưu điện. Một cuộc thi sáng tác Viết Về Kỷ Niệm Học TRÒ sẽ tổ chức tiếp theo sau khi Tòa Soạn công bố kết quả cuộc thi thứ nhất. Ngay từ bây giờ các em hãy sửa soạn để tham dự với những bài đặc sắc.

Mong các em thông cảm với quyết định này của tòa soạn.

CHIM O'



CÁNH

ỨC

ĐUÔI

TRÁN

GÁY

